

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

Eylül 2005
21. Sayı

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

MONOLOG

DIALOG

KÖMEN

Analım Tunga Er efsanesini;

Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım...El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli baş vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamiş ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetes!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdin orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözüdür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşır orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pusı,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman:
Roman. Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan, Adı yok yiğit!
Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüştür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırğız,
Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok
çekışı...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
AĞUSTOS 2005
Yıl: 2 Sayı: 20

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi:Diyalog Palavrası

4 NE ZAMAN SAVAŞILIR ? H.Nihal ATSIZ

6 TMH TELAHER BİLDİRİSİ

7 KARA SEVDA Nejdet SANÇAR

12 NURCULAR ve AKP'nin BOP İÇİNDEKİ MİSYONU Tolunay KUTOĞLU

18 ÖLÜLER DEMOKRASİYİ SEVER Mİ ? Altay GÖKBÖRÜ

16 3 EKİM'E DOĞRU

Göktürk PUSAT

17 YAVAŞ ATIN ÇİFTESİ PEK OLUR

Semra KANAT

26 Kürdler Ateşle Oynuyor Oğuz KARAHAN

29 TÜRK YİĞİTLERİ EMİR TİMUR

NE ZAMAN SAVAŞILIR

■ H. NİHAL ATSIZ

"Biz, bize saldırılmadıkça savaşmayız" cümlesini siyasiler çok kullanır. Fakat bu cümlenin pek "sudan" olduğunu anlamak için ufak bir dikkate bile lüzum yoktur. Çünkü kendisine saldıran bir millet ister istemez savaşacak, aşırı bir barışçı olsa bile yaşamak için bu uğraşı göze alacaktır.

Tarihin başlangıcından beri yapılan savaşların hemen hepsinde, dikkatle bakılırsa, bir savunma unsuru vardır. İlk saldıran tarafta bile kendini koruma içgüdüsü az veya çok bellidir. Dünyaya yayılmaya çalışmak, dünyadan silinmek korkusunun tepkisidir.

İnsanlık tarihinde, milletlerarası ilişkilerin ana ilkesi "vurmayan vurulur" olmuştur. Barış, savaşın başka metodlarla devamı ve silahlı savaşa hazırlığın ayrı bir şeklidir.

Tekniğin gelişmesiyle savaşların çok yıpratıcı ve çok ölümlü olmasından doğan ürküntü, görünürde milletleri barışa doğru iter gibi olmuşsa da bunun ne kadar aldatıcı olduğu meydandadır. İkinci Cihan Savaşı 1945'te fiilen bitti. Ondan sonra, günümüze kadar insanlık bir bütün olarak iki üç yıllık rahat yüzü gördü mü? Kore'deki savaş, Vietnam Savaşı, Araplarla Yahudiler'in üç defa kapışması, Güney Amerika ve Afrika savaşları

dünyada tam bir barış yılının olmadığını gösteriyor.

İki millet arasındaki gerginlik ikisi arasında kalmıyorsa bunun sebebi, o ikisi arasındaki savaş sonunda doğacak durumun şu veya bu milletleri de başka açılardan ilgilendirecek nitelik taşımasıdır.

Herkes barıştan söz ettiği halde herkes savaşıyor. Çünkü herkes kendi yarınını, öbür gününü, daha uzak geleceğini emniyete almak istiyor. Çünkü kimse kimseye güvenmiyor. Çünkü herkes birbirinden korkuyor.

Çinde komünist rejim kurulduktan sonra bu devlet ilk iş olarak Tibet'i zaptetti. Tibet, ortalama 5000 metre yüksekliğinde verimsiz, değersiz bir toprak parçasıdır ve dünyanın garip bir milletini barındırmaktadır. Raka'dan Hindistan'a saldırıp ondan birkaç hektarlık bir toprak parçası kopardı. Sonra kuzeye yöneldi. Ruslar'a eski tarihi haklardan bahsetti. Fakat karşısındakini kendisinden güçlü görünce durdu. Daima duracak mı? Çocuk musunuz? Durursa kendi kendine mahvolur. Ya Hindistan'a, ya Rusya'ya taşacak. Taşmaya mecburdur. Çekirdek silahlarını geliştirmek, teknikte biraz daha ilerlemek için bekliyor.

Rusya'nın geniş toprakları bugünkü 240 milyon nüfusunun beş katını barındırıp besleyecek, otarşik bir hayat sürdürecekt kadar verimli ve her bakımdan zengindir. Fakat kendisini emniyette hissetmiyor. Kırımhlılar'ın ve Napoleon'un Moskova'ya girişlerini, Alman ordularından ancak korkunç kış ve Amerikan yardımı sayesinde kurtulduğunu unutamıyor. Bunun için Varşova Paketi'ndeki uydu devletleri Batı tehlikesine karşı tampon gibi kullanıyor. Çekoslovakya'nın işgali aslında Rusya'nın uzaktan savunmasıdır. Yoksa Kremlin'in iddia ettiği gibi Çekoslovakya'yı Batı Almanya istilâ edecek değildi. Çekoslovakya komünizmden sıyrılıp tam bir Batı demokrasisi olacak ve bunu

önce uydular, sonra artık iyice uyanmış bulunan Ukraynalılar, Türkler ve öteki iç milletler takip edecekti. Ruslar bu uzak tehlikeyi önlemek için büyük prestij kaybı pahasına o istilayı yaptılar.

Amerika'nın Asya macerasını da kuru bir emperyalizm kelimesiyle açıklamaya kalkmak çok sathi bir görüştür. Araya bazı fabrikaların çıkarı karışmış olsa bile bu savaşlar, Asya'ya ve oradan Afrika'ya sıçrayıp yayılacak komünizmin daha sonra Amerikan anavatanını tehdit eder hale gelmesi ihtimaline karşıdır.

İki Cihan Savaşı arasında bir "önleyici savaş" deyimi çıkmıştı. Hitler'in silahlanmaya başlayarak Almanya'dan intikam seslerinin yükseldiği sıralarda Fransa'da, Almanya kuvvetlenmeden açılacak bir savaşla onu büyük tehlike olmaktan çıkarmak düşüncesi uyanmıştı. Bunu yapsalardı Almanya tekrar yenilerek büyük tehlike olmaktan çıkacak, ikinci Cihan Savaşı olmayacaktı. Fransızlar buna kıyılaşmadılar. Bunu tavsiye eden ileri görüşlü devlet adamlarına ve generallerine aldırmadılar ve bunun cezasını çok acıklı şekilde çektiler.

Aynı önleyici savaşı Habeşler de İtalyanlara karşı yapabilir, Mussolini Habeşistan'ı istila fikriyle Süveyş Kanalı'ndan yavaş yavaş askeri birlikler geçirerek Eritre ve Somali'ye yığarken, iptidaî silahla, fakat kalabalık ordularıyla saldırarak İtalyan yığmağını bozabilirlerdi. O zamanki araçlarla haftada ancak birkaç bin asker taşıyan İtalyanlar bunun üstesinden gelemezler, Habeşistan kurtulurdu. Fakat Habeş İmparatoru korktu. Askerî müşaviri olan Vehip Paşa'nın fikirlerine iltifat etmedi. Hatta İtalyanlar'ı tahrik ediyor gözükmemek için askerlerini sınırdan geri çekti. Sonu malûm...

Şimdi Irak Devleti Başkan Yardımcısı General Ammâş Türkiye'ye gelirken yukarıdaki örnekleri, ki bunlar daha da çoğaltılabilir, hatırlamakta fayda vardır.

Irak, Osmanlı İmparatorluğunun Musul, Bağdat ve Basra Vilâyetleri üzerinde kurulmuştur. Musul "Milli Mîsak"ın içinde olduğu halde sırf Kerkük petrolleri yüzünden İngilizler direnmişler, bu yüzden Şeyh Said isyanını çıkarmışlar; Balkan , Cihan ve Kurtuluş Savaşları'ndan bitkin ve yıkık bir halde çıkan Türkiye yeni bir savaşa girecek

güçte olmadığı için nihayet Kerkük Türkleri ile birlikte Musul'u da feda etmek zorunda kalmıştı.

Bu eski Musul vilâyetimizin güney bölümlerinde "Türkmen" denilen Irak Türkleri yaşamaktadır. Sayıları 750.000 kadar olan bu Türkler millî şuur bakımından örnek seviyede bir topluluktur. Bu topluluktan Irak Hükümeti bunlara gereğince bir azınlık hakkı tanımamıştır. Aksine, kendisine isyan eden ve dağlık bölgelerde tutunup Rus, Amerikan, İngiliz ve Acem yardımı gören Kürtler'e haklar ve tavizler verirken Türklerin varlığını bile unutmış gibi gözükmiştir. Türkiye'ye gelen bu General Ammâş, bir süre önce bir Türk gazetecisiyle yaptığı konuşmada "Bu meseleyi fazla kurcalamayın. Hem Türkler ancak 150.000 kişidir" demek suretiyle bir devlet adamına yakışmayan bir ağız kullanmıştır.

Ammâş, milletlerin değer ve ehemmiyetinin nüfus sayısı ile ölçülemeyeceğini unutmış gözüküyor. Irak Türkleri 150.000 kişi de olsa Türk ve büyük bir tarihî mirasın neticesi oldukları için bir buçuk milyon Kürt'ten daha mühimdir. Ehemmiyet sayı ile orantılı olsaydı 100 milyon Arap iki buçuk milyon Yahudi'ye yenilmezdi. Irak Devleti de hemen bütün Arap devletleri gibi istikrarsız bir devlettir ve varlığının emniyete alınması şartlarının başında Türkiye ile iyi geçinmek gelir.

Bugün Kuzey Irak'ta Barzânî'ye muhtariyet vermek, Irak kabinesine birkaç Kürt almak , onların her türlü azınlık haklarını tanımak ve "Irak Devleti Arap ve Kürtler'den mürekkep bir devlettir" diyerek Türkler'i kaale almamak Irak'ın akıbeti bakımından hiç de hayırlı değildir.

Burada Türk Devleti'ne düşen görev de mühimdir. Büyük bir geçmişin hâtıraları olarak şurda burda kalan Türk topluluklarını ihmal edemeyiz. Türkiye sadece taviz mi verecek? Siyasî sınırlar dışında kalan Türkler'in hakkı aranmayacak mı? Aciz Irak Devleti yarın Barzânî'nin Türkiye'deki Kızıl Kürtleri kısıktarak başımıza yeni gaileler açmasına kadar bekleyecek miyiz?

Bir Kürt devleti, Türkiye için hiçbir zaman bir tehlike olamaz. Fakat bir Kürt devleti, hele kızıl bir Kürt devleti dışarı düşman kuvvetlerin üssü haline gelirse, ki böyle olacağı muhakkaktır,

Türkiye'nin zayıf bir anında buhranlar doğurabilir.

Türkiye, Kıbrıs Türkleri'nin haklarını korumak istediği zaman karşısında basiretsiz Amerika'yı bulmuştu. Bulgaristan Türkleri'nin hakkını korumak isterse karşısında basiretli Rusya'yı bulur. Fakat Irak Türkleri'nin hakkını korumak için bir hareket yaparsa karşısında hiç kimseyi bulmaz.

Beş on günde bitirilecek olan böyle bir hareket milli ahlâk, milli siyaset, yarınki emniyet bakımından bir zaruret değil mi? Türkiye'nin uyuşuk değil, dinamik ve çetin olduğunu göstermesi bakımından da terbiyevi bir tesiri yok mu?

TELAFER KATLIAMIYLA İLE İLGİLİ TÜRKMEN MİLLİYETÇİ HAREKETİN BİLDİRİSİ...!

Türkmen kimlikli ve tamamı Türkmen olan Irak'ın Telafer şehrinde, Çocuk, kadın, yaşlı, genç demeden Türkmen kanını akıtmaya başladılar ve köretilmiş vicdanlar bu olaylar karşısında sesiz kalmaktadır. Amerikan güçlerinin ve Milli muhafız güçlerinin uzun zamandır devam eden ablukası, Telafer halkının evlerine baskınlar düzenlemek, gelişi güzel tutuklamalar şeklinde devam ediyordu.

Bilindiği gibi Milli muhafız güçlerinin tamamına yakını bilinen bazı partilerin milis güçleridir (peşmerge ve bedir tugayları) ve yasa tanımaksızın istediklerini yapıyorlardı, bunlar geçmişte ceryan eden olaylardı, ama 01.09.2005'ten beri Amerikan ve Milli muhafız güçleri, ağır top, tank ve hava güçleriyle saldırıya geçtiler, hedef belirtmeksizin yapılan bu saldırılar sonucu binlerce Türkmen ailesi evlerini terk edip yaaükin köy ve kaabalara sığındı veya açık arazilerde çadırlarda yaşamak zorunda bırakıldı, bu arada evleri tek tek yıkılıyor, tarihi değeri olan ne varsa, cami ve vakıf binaları tahrip ediliyor.

Feluce ve İmamlar köprüsü için sarsılan vicdan sahibi zevat, ister içerde, ister dışarda Mısır'ın El-Ezher'inde veya Filistin, Suriye ve İran camilerinde, İslam dünyasında ve insan haklarına inanan hür dünya ülkelerinde Feluce ve Necef'teki Iraklıları kurtarmak için çırpınırken, bugün Telafer için suskun, boynu bükük olayları seyretmekle yetiniyor.

Acaba Telaferde akan kanlar değersiz midir? Acaba Türkmenlere ait olan bu kan ikinci sınıf bir kan mıdır? Yoksa bazı partilerin desteklediği bu saldırının arkasında başka niyetler mi vardır?

Irak'ın demokratikleşmesi beklentisi bir rüya gibi gün ışığıyla birlikte dağılmaya başladı ve bazı parti başkanları ve yöneticilerinin açıklamaları bir seraptan öte gitmediğini gördük.

Bizler TMH olarak şiddet ve terörü ret ederken, Telaferde Türkmenlere yapılan zulümü Protesto eder lanetliyoruz ve tüm askeri hareketin derhal durdurulmasını talep ediyoruz, tüm milli güçlerin Telafer halkının yanında yer almasına çağırıyoruz. Bu arada Bileşmiş Milletleri, İslam Konferansını, Arap birliği, tüm insan hakları örgütlerini ,Irak Ulema heyetini, Necef'teki dini danışma kurulunu ve Sunni konferansını bu katliamı durdurmak için müdahale etmelerini talep ediyoruz. Özellikle Askeri operasyon kumutanının son açıklaması (kısa sürede Felucede yapılan bir saldırının benzerini Telaferde gerçekleştireceğiz) ışığında müdahalede hızlı olunması gerekecektir. Felucemiz diye bağırarlara sesleniyoruz, Telaferimiz diye bağırırsınlar.

Tanrı Türkmenleri korusun.

Yaşasın Türkmenler.

KARA SEVDA

■ NEJDET SANÇAR

-Kara sevdayı bana sorun, dedi. O bazen bir ateştir; yakar, kavurur, bitirir. Bazen bir ışıktır; aydınlatır, nur verir.

Ben dört arkadaş tanıyorum. Ne iyi çocuklardı! Dördü de aynı yaşıydılar. Birbirlerine karşı bağları çok sağlamdı. Çok sevişirlerdi. Yıllarca bir bütün gibi yaşadılar. Fakat sonunda...

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!...

Kara sevda bir gün onların gönlüne de düştü. O günden sonra ayrıldılar. Çünkü gönüllerine düşen kara sevda başka başka idi. Dördü de kara sevdanın esiri oldular. Kara sevda onları ayrı yerlere, ayrı yollara attı. O yollarda kara sevdaların ardında yürüdüler, koştular.

Size onların kara sevdalarını, hikayelerini anlatayım:

Birinci arkadaş yakışıklı idi. İnce, uzun bir boyu, güzel bir yüzü vardı. Gözlerinin çakır rengi, bakanları kendine çekerekdi. Güldüğü zamanlar çok sevimli olurdu.

Ne iyi çocuktu! Onu kim görse beğenirdi. Hele kızlar çok beğenirlerdi.

Birinci arkadaş gönül işlerine pek aldırılmazdı. Çekingendi, ürkekti. Kızlar ona söz söyleyince sıkılırdı, kızarırdı. Onlardan uzak bulunmaya çalışırdı. Fakat... Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!

Bir gündü. Talih, birinci arkadaşın karşısına bir kız çıkardı. O ne güzel şeydi! Kumral saçlarının dalgaları ve koyu yeşil gözleri denizleri hatırlatıyordu. İnsana ürperme ve korku veren sonsuz ve engin denizleri... Ağzı ne mini mini, dişleri ne hoştu! Konuşurken insana, o dişler birer inci olup da ağzından yerlere saçılacakmış gibi gelirdi. Ya çenesi, ya burnu ve hele ya kaşları... Bunlar anlatılır şeyler değil...

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne bir düşmesin!

Kara sevda birinci arkadaşın gönlüne de düştü. Ve o günden sonra birinci arkadaş dünyayı görmez oldu.

Mehtapta gezerlerdi. Onlar ne doyum olmaz gecelerdi? Yeşil gözlü güzel kız, kumral saçlarla süslü başını birinci arkadaşın göğsüne dayardı. Nasıl sevişirler, ne güzel şeyler konuşurlardı?

Birinci arkadaş sorardı:

-Sen benim neyimsin?

-Ben senin neyinim?

-Sen benim her şeyimsin!

Birbirlerine sarılırlar, gönüllerinde aşkın kara sevdası, tepelerinde onlardan bir arkadaş gibi ayrılmayan ay, gezerler, gezerlerdi...

Sandalla denize çıkarlardı. O deniz gezintileri ne kadar hoştu? Yeşil gözlü güzel kız, kara sevda türküleri söylerdi. Yüzerler, oynarlar, denizi sevgilerinin coşkunluğu ile inletirlerdi. Konuşmak için ne güzel şeyler bulurlardı!

Birinci arkadaş sorardı:

-Saadet nedir?

-Sen söyle nedir?

-Saadet; kumral saçlı, koyu yeşil gözlü bir kızdır!

Birbirlerine su atarlar, gönüllerinde aşkın kara sevdası, altlarında ve yanlarında deniz, oynarlar, oynarlardı.

Kırlarda dolaşırlardı. Onlar, ne bitmez tükenmez, ne bıkılmaz gezintilerdi? Tepelere tırmanırken ayakları kayar, düşerler, kalkarlar, yiye yürürlerdi.

Birinci arkadaş ne tatlı şeyler sorar, ne tatlı karşılıklar alırdı:

-.....?

-.....?

Gülüşürler, kahkahaları ile gökleri inletirler, yürürler, yürürlerdi. Tatlı ve iyi günler ne vefasız şeylerdir.

Tatlı ve iyi günler ne vefasız şeylerdir!...Yıldırım hızı ile gelip geçerler ve çok kere yerlerini kötü günlere bırakırlar.

Kaç ay, kaç yıl oldu bilmem! Birinci arkadaşın tatlı ve iyi günleri de yıldırım hızı ile geçti ve sona erdi.

Denizler korkunç ve haindirler. Denizlere benzeyen gözlerde hain olur derler. Saadet; birinci arkadaşın kumral saçlı, koyu yeşil gözlü bir kız olarak tanıdığı saadet, bir gün yok oluverdi.

Bir gündü. Ne kadar kötü bir gün olduğunu nasıl söyleyeyim? Çok kötü bir gündü. Birinci arkadaşın, kumral saçlı ve koyu yeşil gözlü kızın kara sevdası ile dolu olan gönlüne bir ateş, bir yıldırım düştü. Gökten düşen yıldırım insanları nasıl yıkar ve yakarsa, bu yıldırım da birinci arkadaşı öyle yıktı, öyle yaktı.

Denizlere benzeyen gözler hain olur derler. Bu yeşil gözler de hain çıkmıştı!

Birinci arkadaş ne yapsın? Artık onun bir şey yapacak hali yoktu. Konuşmuyor, gülmüyor, yemiyor, içmiyor, uyumuyordu. Eskiden mehtapta gezerken, denizde oynarken ve kırlarda gezerken hayatın sonsuz olmamasını manasız bulan kafası, şimdi hayatı manasız buluyordu.

O gözler başkasına nasıl bakabilmiş, o minimini ağız yabancıya nasıl gülebiliyordu?

Hayat ne gariptir, ne kahpedir! İnsanların karşısına ummadıkları, beklemedikleri ne işler, ne zorluklar, ne felaketler çıkarır? Birinci arkadaş sanki artık yoktu. Gözlerinin çakır rengi donuklaşmıştı. Yüzünün güzelliği, gülüşünün sevimliliği artık bir hayaldi.

Çok kereler, kendisine bir işkence yeri gibi gelen yatağından fırlayarak gün doğmadan kırlara, bayırlara koşuyor, oralarda dolaşıyordu. Güneşin dağlar ardından çıkışını seyrederken, düşünüle-meyecek kadar uzaklarda kalmış gibi gelen eski sabahları hatırlıyordu.

-Bu güneş, yine o güneş mi? Diyordu.
Evet herhalde yine o güneşti. Fakat ne kadar manasızdı! Niçin doğuyor, niçin batıyordu?

Kara sevda yaman şeydir. Birinci arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Artık o, kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Kara sevda, yırtıcı bir kuş gibi bilinmez ufuklara doğru uçuyor, pençeleri

içine aldığı birinci arkadaşı da ardından sürüklüyordu.

Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor. Birinci arkadaşın hikayesini burada bırakalım.

İkinci arkadaş kısaca boylu, esmer bir gençti. Erken yaşta bozulmuş olan gözlerinde altın çerçeveli bir gözlük taşırdı. O da sevimli idi. Gözlerinin insana inanç veren bir tatlılığı vardı. Hem de ne kadar iyi çocuktu! Yakından tanıyanlar kendisini muhakkak severlerdi.

İkinci arkadaş çok doğru sözlü idi. Yalan söylemeyi aşağılık, namussuzluk sayardı. Yalandan tiksiniyordu. Dalkavukluktan yaka silker, böylelerine diş bilerdi. Sırasında hırsız bağışlar, katili bağışlar, yalancıyı, dalkavuşu bağışlamazdı.

İkinci arkadaş ne iyi çocuktu. Onun daha bir çok meziyetleri vardı.

Fakat.....Bir gündü. İkinci arkadaş, gönlünde büyük bir kara sevdanın tutuştuğunu duydu. Kendini yoklamaya başladı. Evet, büyük bir kara sevda.. Bu kara sevda onu dayanılmaz bir şekilde çekiyordu. İkinci arkadaş o günden sonra çok değişti.

Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne düşmeye görsün!..

Ortada ne saçları ipekler gibi ince ve güzel, ne de gözleri denizler gibi derin bir kız vardı. Fakat ikinci arkadaş kara sevdaya tutulmuştu. Onun kara sevdası başkaydı.

Kara sevda türlü türüdür! İkinci arkadaşın gönlüne düşen, sandalye kara sevdası idi.

İkinci arkadaş bir gün bir kitap okumuştı. Bir gün bir piyes seyretmişti. Bir gün bir adamla tanışmıştı. Sonra ne olmuştu, o da pek bilmiyordu. Yalnız günün birinde gönlünün bu kara sevda ile tutuşmakta olduğunu görmüştü.

Artık ikinci arkadaşın gözünde hiçbir şey yoktu. Şimdi o, yalnız içini yiyip bitiren kemiren kara sevdasını düşünüyordu. Otururken, gezerken, yatarken hep onu, hep kara sevdasını.....

Kara sevda ikinci arkadaşını türlü kılıklara sokmaya başlamıştı. İkinci arkadaş günden güne değişiyordu. Kara sevdaya tutulan gönlünde bu

değişmenin önüne geçebilecek gücü bulamıyordu. İkinci arkadaş bora hızıyla değişiyordu.

Kara sevda ona neler yaptırmıyordu? Eskiden yalandan, yalancılardan tiksirken, şimdi kendisi adım başında bir yalan söyler olmuştı.

Eskiden dalkavukluğa ve dalkavuklara dış bilerken, şimdi kendisi en büyük dalkavukları geride bırakmıştı. Eskiden yükselmeyi “sandalye”ye oturma sananlara “zavallı uzun kulaklılar!” derken artık kendisi de o uzun kulaklılar sırasına geçmişti.

İkinci arkadaş kara sevdanın arkasında yuvarlanıp gidiyordu. Sandalye fırtınası, hayat denizindeki gönül gemisini kaptansız bırakmıştı. Geminin dümenini çevirecek kimse yoktu.

Kara sevda böyledir!

Kara sevda ikinci arkadaşın başına neler getiriyordu?

-Koş! Diyorlar, koşuyor;
-Git! Diyorlar gidiyor;
-Gel! Diyorlar, geliyordu.

Dudak bükmelere aldırıyor, dokunaklı sözleri anlamazlıktan geliyordu.

Kara sevda kişinin gönlüne bir yol düşmeye görsün!

İkinci arkadaş, kırk kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı çokça birisinin arkasında haftalarca dolaştı, durdu. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş, dört yüz kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı çok birisine sayılmayacak derecede yalan söyledi. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş, dört bin kişiye söz geçirecek bir sandalyeye oturabilmek için, göbeğinin yağı pek çok birisinin karşısında yıllarca kavuk salladı. Fakat sandalyeye kavuştu.

İkinci arkadaş böylece devam etti.

Kara sevda yaman şeydir! İkinci arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Artık o kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Kara sevda bir kasırgayı, ikinci arkadaş bu kasırga önündeki kuru bir yaprağı andırıyordu. Oradan oraya savruluyordu.

Zaman böyle geçti. Hala da geçiyor. İkinci arkadaşın hikayesini burada bırakalım.

Üçüncü arkadaş çok gösterişli idi. Sağlam ve düzgün bir gövdesi vardı. Akıllıydı. Aklı, parlak ela gözlerinde okunabilirdi. Her şeye merak sarar, her şeyi öğrenmek isterdi. Yalnız biraz maymun iştahlıydı. Bu bakımdan, çiçekten çiçeğe konan kelebeğe, daldan dala konan serçeye benzerdi.

Üçüncü arkadaş mertti. Hem de ne iyi çocuktu. Onu tanıyıp da kendisinden hoşlanmayan olmazdı.

Sporun her türlüsüne merakı vardı. Bir zamanlar atletlik yaptı. Koşulara ve atlamalara çalıştı. Yüz ve iki yüz metre koşularda kendi şehrinin en hızlı koşanları arasına girdi. Boyundan çok yüksek atladı. Ardını bırakmasaydı belki bir şeyler olurdu. Fakat çabuk bıktı.

Denize merak sardı. Adını etrafa çabuk duyurdu. Bir boğaz geçme yarışında bilmem kaç kişi arasında birinci geldi. Ardını bırakmasaydı sanırım bir şeyler olacaktı. Ama ondan da bıktı.

Ayak topu oyunlarında görüldü. Az zamanda parladı. Atletliğinden çok faydalıyor, kafasındaki akıllı topla ayağı arasında iyice bölebiliyordu. Arkasını bırakmasaydı her halde bir şeyler olacaktı. Lakin ondan da bıktı.

Üçüncü arkadaş; tenis oynadı, ata bindi, kürek çekti, boks yaptı. Fakat hepsini yarıda bıraktı. O kadar maymun iştahlıydı.

Ama ne iyi çocuktu; kendisini ne çok sevdirdi.

Üçüncü arkadaş bir şeyi hiç sevmezdi: Para!... Parayı “aşağılık şey” diye adlandırırdı. Onun paradan konuştuğu hemen hiç görülmemişti. Bazen yanında kendisine ait bir paradan söz geçse, üçüncü arkadaşın yüzünün kızardığını görenler olurdu.

Üçüncü arkadaşın parayı sevmediği kadar sevdiği bir şey vardı: Kendisini doğururken ölen anasından hatıra kalmış olan yüzük..... Bu yüzüğün üzerine titrerdi.

-Onu parmağımdan bir şey çıkarabilir: Ölüm! Derdi.

Üçüncü arkadaş pek iyi bir çocuktur. Fakat.....
Kara sevda yaman şeydir. Kişinin gönlüne düşmeye görsün! Bir gün kara sevda üçüncü arkadaşın gönlüne de düştü. Ve o günden sonra üçüncü arkadaş başkalaştı.

Onun kara sevdası, ne güzel bir çift kara gözün derinliklerinde bulunmuş büyük, yakıcı bir aşk; ne de insanları türlü türlü kılıklara sokarak maskara eden sandalye idi. Kara sevda türlü türlüdür! Üçüncü arkadaşın kara sevdası kumardı! Kumara ilk merak sardığı zaman, maymun iştahına güveniyor: -Biraz da kumar bahçelerinde gezeyim, isteyince çıkarım! diyordu. Evdeki hesap çarşıya uymaz demişler. Üçüncü arkadaşın hesabı da uymadı. Dört ayaklı masanın etrafına dizilen dört iskemleden birine oturmanın tadı pek büyüktür. Oturan pek güç kalkabilir, hatta çok kere hiç kalkamaz. O kadar doyum olmaz bir tattır o... Üçüncü arkadaş ilk zamanlar işin eğlencesinde idi. Lakin o masadaki insanları çileden çıkaran görünmez güç iskemlelerinden birine oturanın yakasına bir kere yapışmasın...Ve sonunda üçüncü arkadaş da yakasını kaptırdı. Artık üçüncü arkadaş, atmacanın avına doğru uçtuğu hızla başkalaşıyordu. Hem de nasıl başkalaşış? Dört ayaklı masanın orta yerindeki paralar için, bazen öteki iskemledekilerle söz çekişmesi bile yapıyor, sonra eski günleri hatırlayacak olursa içinde bir şeylerin burkulduğunu duyuyordu. Nice geceler sabahlara kadar masa başında oturuyor, ne çok günlerini perdeleri inik loş odalarda öldürüyordu. O; denizleri kucaklamak için yaratılmış kollar, o; raketleri kavramak için yaratılmış eller şimdi masalarda hünerler gösteriyordu.

Üçüncü arkadaş gönlünü kemiren, kendisini kasıp kavuran bu kara sevdadan kurtulmak için bir iki kere silkinmek istedi ve silkindi. Fakat nafile. Çırpındıkça suyun dibine giden acemi yüzücüler gibi battıkça batıyordu. Kara sevda böyledir! Artık üçüncü arkadaş kara sevdanın elinde bir esirdi. Parlak zekasını kendinde toplamış olan o gözler aynı pis kağıtlara baka baka günden güne donuklaşıyor, manasızlaşıyordu. Spor yerlerinde alkışlanmak için yaratılmış olan o sağlam, o düzgün gövde masa başlarında kamburlaşıyordu. Günün birinde üçüncü arkadaş parmağı yüzüksüz olarak görüldü. Demek üçüncü arkadaş artık ölmüştü! Kara sevda yaman şeydir! Üçüncü arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Artık

o, kara sevdanın elinde bir oyuncaktı. Ve kara sevdasıyla birlikte dağlardan inen bir çık hızıyla dibi görünmeyen uçurlara doğru gidiyor, yuvarlanıyordu. Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor. Üçüncü arkadaşın hikayesini de burada bırakalım.

Dördüncü arkadaş orta boyluydu. Yüzünün manalı çizgileri vardı. Bu çizgilerde kuvvetli bir irade göze çarpardı. Onun en çok sevdiği şey okumaktı. Bilgisi çoktu. İyi konuşurdu. Sözleri tesirli idi. Hem de cana yakın bir hali vardı.

Dördüncü arkadaş ne iyi çocuktur. Tanışanlar ondan çok hoşlanırlardı.

Dördüncü arkadaş hiçbir şeye aşırı derecede düşkün değildi. Yalnız okumayı ve biraz da rahatını severdi. Gezmek, oynamak onun pek hoşlanmadığı şeylerdi. Hele büyük hamle isteyen işlerden adeta ürkerdi. Bu bakımdan sporun her türlüünü lüzumsuz bulurdu:

-Spor, manasız bir yorgunluktur! derdi.

Kavga, pek tiksindiği bir haldi. En büyük maddi ve manevi hamleleri isteyen savaş ise, onun aklına ve mantığına asla uygun düşmezdi:

-Misafir bulunduğumuz şu dünyada iki günlük ömrümüz var, derdi. Onu da rahat rahat geçirsek daha akıllıca bir iş yapmış olmaz mıyız?

Bu yüzden etliye sütlüye karışmaz:

-Neme lazım! deyip geçerdi.

Dördüncü arkadaş: -Sevgilin kim? diye sordukları zaman gülümser ve ağzından her defasında şu kelime çıkardı:

-Rahat!....

İşte dördüncü arkadaş böyle idi. Fakat....

Kara sevda kişinin gönlüne bir yol düşmeye görsün!

Kara sevda bir gün dördüncü arkadaşın gönlüne de düştü.

Dördüncü arkadaş bir gün bir kitap okumuştı. Başka bir gün başka bir kitap daha okumuştı. Daha başka bir gün daha başka bir kitap daha okumuştı. Ve... Bir gün gönlünde kara sevdayı buldu.

Dördüncü arkadaşın kara sevdası ne önünde diz çökmekten başka bir şey yapılmayacak bir

güzel için, ne insanların gönüllerini büyük hırs fırtınaları ile allak bullak eden sandalye için, ne şunun; ne bunun içindi. Onun kara sevdası bambaşka idi. Onun kara sevdası ülkü idi, ülkü olmuştu.

Dördüncü arkadaş,gönlünde kara sevdayı bulduktan sonra birdenbire nasıl değişivermişti, anlatılamaz. Büyük bir zelzele bir şehrin şeklini, halini bir anda nasıl değiştirirse, işte dördüncü arkadaş da bunun gibi olmuştu. Artık o, sanki o zamana kadar yaşayan dördüncü arkadaş değildi.

”Rahat” adlı eski sevgiliyi biranda bırakmış ve sade bırakmakla kalmamış, çiğneyip geçmişti.

-Her şey ülkü için, her şey ülkü hesabına! diyor, karıncalar gibi çalışıyordu.Ülkü için mini mini bir fayda olan her yerde onu bulmak mümkündü. Bir makine gibi işliyordu, gündüz demeden, gece demeden didiniyordu, çırpınıyordu. Bütün işlerinde, bütün hareketlerinde doğruluk, fayda, düzen görünüyordu. Nerede ve kim olursa olsun yalancıları haşlıyor, dalkavuklarla ve neme lazımcılarla kavgı ediyordu.

-Kahrolsun dalkavukluk, yere batsın neme lazımcılık! Diye bağıırıyordu.

Dördüncü arkadaş, kara sevdadan sonra ruhça da gövdece de savaşçı olmuştu. Ülküye fayda veren, ülküyü gerçekleştirecek olan her şeyi sevdiği için, artık:

-Savaş kutludur!.diyor ve durmadan savaşıyordu. Kendisinden olan her varlığa bu kara sevdayı aşlamaya uğraşıyordu.

-En büyük saadet ülküdedir!

-Ülkü insani tanrılaştırır!

-Ülküsüz millet zavallı bir sürü; ülküsüz insan konuşan bir hayvandır!

Dördüncü arkadaş bunlara inanıyor, bunları söylüyordu.

İşte dördüncü arkadaş bu hale gelmişti.

Kara sevda yaman şeydir! Dördüncü arkadaşın kara sevdası da yaman çıkmıştı. Ama bu, ne başka türlü, ne hoş yamanlıktı? Kara sevda, ayakları toprak üzerinde bulunan dördüncü arkadaşın ruhunu göklerde uçuruyordu. Dördüncü arkadaş, kara sevdasıyla sarmaş dolaştı. Kara

sevda ve o; erişilmez uzak iklimlere doğru saadetler içinde uçuyorlardı.

Zaman böylece geçti. Hala da geçiyor. Dördüncü arkadaşın hikayesini de burada bırakalım...

Kara sevda işte böyledir. O bazen bir ateş olur; yakar, kavurur, felaket getirir. Bazen de bir ışıktır; aydınlatır, nur ve saadet verir.İ ş onun saadet verenini bulabilmektedir.

-Bu hikayenin sonu yok mu?

-Hem var, hem yok!

Dört arkadaş da hala yaşıyorlarmış. Zaten onlar ölseler de kara sevda biter mi?

Birinci arkadaş kara sevdaya tutulduğu yerden çok uzaklarda, sessiz, ıssız bir köşede imiş. Dünyaya küskün bir ömür sürüyormuş.Toprak adamı olmuş diyorlar. Gün doğuyor, gün batıyor, birinci arkadaş da kalkıyor, yatıyormuş.

İkinci arkadaş...

O biraz hastaymış. İskemle, insanları üstünde oturturken de hasta yapar; yere vurduktan sonra da.. İkinci arkadaşın bir gün ayağı fena halde kaymış. O günden beri sinirleri bozulmuş. Bir gün birisi “sırtına beyaz gömlek giydirmezlerse iyi!” demişti. Doktorlar “mutlak bir dinlenme” istiyorlarmış.Yatıyor,dinleniyormuş.

Üçüncü arkadaş...

Onu hiç sormayın. Dört köşe masanın ne kahpelikleri vardır! Bazen etrafındakileri çileden çıkarır. Bir gün üçüncü arkadaş da iskemleden öfkeyle fırlamış. Birkaç aya kadar serbest olacaktı diyorlar.

Dördüncü arkadaş için “en bahtlıları o oldu” diye söyleniyor. Çünkü o mesutmuş. “Saadet ülküdedir; ülkü beni yerden göklere fırlattı” diyormuş.Her an kendisine asıl saadeti öğreten kelimeyi, kara sevdaların bu en güzelini haykırıyormuş: Ülkü, ülkü, ülkü...

Çiftçioğlu Nejdett SANÇAR
Orkun Sayı 9 1 Aralık 1950

NURCULARIN VE AKP'NİN BOP İÇİNDEKİ MİSYONU

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Nurculuk ve Fethullah Gülen Vakası

Bilindiği gibi, 31 Mart Vakası, Nakşilerin ve değişik kesimlerden yobazların destek verdiği bir "Gerici İsyanı" olarak tarihe geçmiştir. 31 Mart Vakası'nın gerici kahramanı(!) Derviş Vahdeti, Nakşibendi tarikatından idi. Derviş'in çıkardığı "Volkan" gazetesine Saidi Nursi(kürdi) de yazıyordu. 1924'te hilafet kaldırılınca, İngilizlerin organize ettikleri Şeyh Sait isyanı başladı(1925). Bu olayda Nakşiler, doğuda birçok Türkmen-Alevi köyüne baskın yapmış, yakıp yıkmıştır. 1930'da Menemen'de ayaklanan yobazlar da öğretmen-yedek subay Kubilay'ı şehit ederek başını kesip sokaklarda dolaştırdılar. Bu isyanın başındaki Derviş Mehmet de Nakşibendi tarikatındandı.

31 Martçı Saidi Nursi(kürdi), 1925'te Şeyh Sait isyanıyla mahkum olmuştu. Saidi Kürdi, Nakşiliğe dayanan Nurculuğu yaymaya çalışan bir laiklik ve cumhuriyet düşmanıydı. Aslında hareketin özünde Türk düşmanlığı yatmaktaydı.

İşte Saidi Kürdi'nin takipçisi Fethullah Gülen de bu ekolün devamcısıdır. Derviş Vahdeti ve Saidi Nursi(Kürdi)'nin üstlendiği misyonu(!), günümüzde AKP ve Nur cemaati üstlenmiş görünüyor...

Önüme böylesine büyük(!) bir hedef koyan ve amaç edinen Fethullah Gülen, 1957 yılında Erzurum'da talebelik yıllarında Bediüzzaman(!) Saidi Nursi'nin adamı Muzaffer Arslan'ın sohbetlerinde Risale-i Nurları tanır ve bir daha da bu sohbetlere katılmaktan geri kalmaz!.. F.Gülen,

daha sonra Diyanet İşleri Başkanlığı kadrolarında çeşitli görevlerde bulunur... M.Şevket Eygi, gibi kişilerle aynı kulvarda, dini alet ederek siyasi mücadele verir!..

11.03.1966'da Kırklareli'nden İzmir merkez vaizliğine tayin edilen Fethullah Gülen, kendi deyimi ile, izine ayrılıp "küçük bir Türkiye seyahati"ne çıkmış ve "çeşitli yerlerdeki dostlarını ziyaret etmiş"tir. Seyahati 40 gün kadar sürmüştür. Halbuki izin süresi 20 gündür!.. Bu süre içinde hocaefendi(!) neler yapmıştır?..Kendisinin bu "çeşitli yerlerdeki dostları" kimlerdir acaba?.. Ve 20 günlük resmi izin, 40 güne nasıl çıkarılmıştır?..

Nurcular ülkemizde bir asırdır örgütleniyorlar.Devleti ele geçirme sürecinde,şimdi sıra parçadan bütüne doğru gitmeye geldi!

Ve "Abant Platformu"

Gayet açıktır ki, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi ile bölgede "ılımlı İslam" tasarımıyla Türkiye'nin "aktör" olmasını en iyi sağlayacak insan(!) Fethullah hocadır!.. ABD'nin planlarına göre; "İlmlı islam" tasarımı, BOP'un marş motoru ve Fethullah Gülen de bu motorun anahtarıdır!

Washington'da düzenlenen Abant Platformunda Nakşiler, Nurcular ve Süleymancılar tarafından, M.Kemal ATATÜRK'ün kurduğu laik cumhuriyet tartışılmış(!) ve BOP çerçevesinde Afganistan'ın, Irak'ın, Mısır'ın, Özbekistan'ın, Azerbaycan'ın vb. ülkelerin örnek alacağı "din eksenli" cumhuriyete geçiş yolları aranmıştır! Yani onlara göre sorun, "laik Cumhuriyet"tir!.. Çünkü "Abant Grubu" denilen misyonun amacı da; "ABD'nin bölgedeki emperyalist çıkarlarına ideolojik bir destek sağlamak"la ilgilidir!

ABD'nin ve F.Gülen Hocaefendisinin kuklası olan Başbakan R.T.Erdoğan ise, ABD hakimiyetindeki Yeni Dünya Düzeni'nin "Büyük Ortadoğu Jandarma Komutanı" olmaya taliptir!

Türkiye, 24 Ocak 1980 kararları ile Liberalizme geçerken, 12 Eylül darbesi ile sistem buna uygunlaştırılır, 1990 yılından itibaren de "küresel"leşir, ABD destekli Gülen okulları ile de (sözde) "Türk Emperyalizmi" görüntüsü yaratılmaya çalışılır... İşte bu aldatmaca neticesinde bugün hala bazıları,"yahu ne istiyorsunuz bu hocaefendiden? Adam bizim misyonerliğimizi yapıyor,dünyanın her yerinde Türk(!) okulları açıyor" gibi bir safdillik, daha doğrusu gafillik içerisindeler...

"Çağdaş Roma İmparatorluğu" denilen ABD, BOP'u müslüman coğrafyasında hayata geçirmeye çalışırken, F.Gülen ve ekibinin himaye görmesi bir rastlantı değildir. F.Gülen ve cemaati yıllardır ABD tarafından desteklenmekte ve kullanılmaktadır. Bugün F.Gülen ABD'deki çiftliğinde(cemaate ABD tarafından tahsis edilmiştir), FBI'ın korumasında yaşamakta ve cemaatini yönetmektedir!

Büyük Ortadoğu Projesi(BOP):

Büyük Ortadoğu Projesi(BOP); ABD'nin batıda Fas, doğuda Moğolistan, kuzeyde Çeçenistan, güneyde Yemen'i içine alan geniş bir "islam coğrafyası" tasarısıdır. BOP'un üç boyutu vardır: Birincisi ekonomik olanıdır ki, G-7 ülkeleri içinde tartışılıyor. İkincisi siyasi boyutudur ki,ABD ve AB ülkeleri arasında tartışılıyor. Üçüncüsü ise askeri olanıdır ve bu da NATO Konseyi'nde ve komuta merkezinde tartışılmaktadır.

ABD'nin ve AB'nin hakimiyet kurmak için bir harman yerine çevirdiği Kıbrıs da bu projenin taşlarından birisidir!..

---Başbakan Erdoğan, Bush ile 28 Ocak 2004'te Beyaz Saray'da yaptığı görüşmenin ardından, "Türkiye'nin, sınırları genişleyen ve demokratik değerlerin yerleştirilmesi öngören bu projeye destek verdiğini, Türkiye'nin projede anahtar rol oynayacağını" söyledi!

---ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, 1 Nisan 2004'te verdiği ropörtajda "Neden Türkiye gibi bir islam ülkesi, Türkiye'deki gibi bir demokrasi olmasın?" şeklindeki sözleriyle,

Türkiye'yi "ılımlı islam"ın modeli olarak gördüklerini ifade etti!

ABD ve AB Emperyalizmi, sömürsünü idame ettirmek amacı ile, "dünyada birlik ve barış" amacı göstermek için, "dinlerarası diyalog ve hoşgörü" oluyormuşçasına, İbrahimi kökenli semavi dinler olan; Musevilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık arasında uzlaşa sağlar gözükmektedir. Bu inançların dinsel simgeleri olan Davut yıldızı, kippa(bere), haç, türban(ki aslında İslamla bir alakası yoktur) gibi sembollerin istenen tarzda(kendi ülkeleri hariç) bulundukları bölgelerinde kullanımına hoşgörüyle bakılmıştır. "Davut Yıldızı-Haç-Hilal" ya da "Haç ve Gül" birlikte, emperyalizmin geleneksel birlik simgesi olarak kullanılmıştır.

Türkiye Türkleri'nin 1923'de Cumhuriyet ve Atatürk devrimleriyle başlattıkları uluslaşma süreci, bilhassa 1950'den itibaren inkitaya uğrar. O günden beri "**karşı devrim**" devam etmektedir. 2002 yılında AKEPE iktidarının işbaşına gelmesiyle, karşı devrim süreci hızlandırılmıştır. Bugün Türkiye, "Türk kimliği"nden ve "Cumhuriyet kimliği"nden "islami cemaat kimliği"ne çevrilmek istenmektedir!.. AKEPE Hükümeti, "Yeni Osmanlılık" ile Cumhuriyet sistemini karşı karşıya getirerek, İslam rejiminin rövanşını bu çatışmada almak istemektedir!

Başbakan Erdoğan'ın, laikliği "farklı inanç ve değerlere eşit mesafede olan devlet" diye tanımlamasından da anlaşılacağı üzere Erdoğan, şeriatçıların önündeki(egitim alanında olsun,hukuk alanında olsun) engellerin kaldırılmasını istemektedir ve laikliği de bu çerçevede kullanmak istemektedir.

ABD'nin de Türkiye için istediği model; daha bireysel ve post modern, ılımlı bir İslami devlet ve laikliğin de olduğu bir sistemdir. Tabi bu laiklik, ABD'nin uygun gördüğü bir laikliktir! Tıpkı Tayyip Erdoğan'ın tanımlamasını yaptığı "laiklik" gibi...

8.Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın Türk ekonomisini dünya tekellerine açması sayesinde "Anadolu kaplanları(!)"nın ortaya çıktığını ve şeriatçı sermayenin doğduğunu görmekteyiz. Bu

yapı, "soft İslam" anlayışını da beraberinde getirmiştir. Anadolu kaplanları(!)nın ortaya çıkmasıyla, Anadolu'dan çıkan bu iş adamlarının, sadece sanayi ve ticaret alanında değil, şeriatçı faaliyetler gibi başka alanlara da finansman sağladıklarını görmekteyiz. AKEPE de "İslam, demokrasi, laiklik" konusunda, geçmişte Özal'ın(daha öncesinde de Menderes'in) açtığı yolda ilerleyerek "ABD'nin ileri karakolu olma" görevini yerine getirmektedir.

Washington'da düzenlenen Abant toplantısı da göstermiştir ki, ekonomi ve dış politikadan sonra laik cumhuriyet rejimi de ABD'de biçimlendirilmek istenmektedir!

Nurcular ve Fethullah Gülen'in Siyasi Etkisi:

F.Gülen'in "benzeme benzet" stratejisinde, geleneksel takiyyecilikten farklı olarak değişik alanlarda görev alacak nur cemaatinden bir kişi(ister kadın olsun,ister erkek), o alanda diğer çalışanlar gibi giyinip ve taktiksel olarak da onlar gibi davranmak zorundadır. Hoşgörölü ve uzlaşmacı gibi görünüp, zamana yayarak kendi görüşlerini empoze etmektedirler.

ABD, F.Gülen'in vasıtası ve AKEPE'nin kanalı ile dincileri,kürtleri ve kürtçüleri kullanmaktadır.

İslam coğrafyasında, ABD birinci dönem yayılmacılığını DP iktidarı ile yapmıştır. İkinci dönem yayılmacılığını da Özal ve onun devamında da Fethullah cemaati ve AKEPE iktidarı ile yapmaktadır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında bölgede etkin rol alan ABD, daha sonra ise "Yeni Dünya Düzeni" ile hakimiyetini kurmuştur.

AKEPE'nin 03.11.2002'de hükümet olması, sadece siyasal islamcılarının değil, ABD yanlısı bir blokun da iktidar olmasıdır! 19.yy başından beri

ülkemizde ajanları vasıtasıyla faaliyette bulunan ABD, şimdi ise AKEPE iktidarı ve yerel yönetimleri ile F.Gülen cemaatinin de marifet(!)iyle, Özal'ın ve daha öncesinde de Menderes'in başlattığı "liberal-muhafazakar-demokrat"lığa uygun din anlayışının reformlarını bitirmeye çalışıyor. Tabi ki Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni de küreselleşmeye uygun olarak yeniden biçimlendiriyor!

ABD ile içiçe olan İngiltere ve İsrail'in de destekleyicisi olduğu, Türkiye'yi "eksen ülke" yapacak olan BOP'un hedefleri; "İsrail'i korumak ve kollamak, ABD'nin bölge ülkelerini sömürmesi ve petroleri kontrol etmesi"dir!

Sonuç:

Aslında konunun özeti yine yazımızın içinde de geçen şu satırlardadır: "Emperyalist Batı(ABD,AB,İsrail)'nın Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya ve Kuzey Afrika'da hegemonya kurma projesi olan BOP'un marş motoru ılımlı islam, bu motorun kontak anahtarı ise F.Gülen ve cemaatidir!"...

Kaynaklar:

1. İsmail Onarlı, "Washington'da Bir Abant Toplantısı" adlı makalesi.
2. Sina Akşin, 31 Mart Olayı, Sinan Yay.
3. Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihimiz, Kara Kuv.Kom.lığı Yay.
4. Devrim ve İlkeleriyle Atatürk, Genel Kurmay Yay.
5. Abdullah Manaz, Dünyada ve Türkiye'de Siyasal İslamcılık
6. Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Doğu-Batı Yay.

Karay Türklerinden Vadim Çadık 16 Eylül 2005 günü geçirdiği kap krizi neticesinde hayatını kaybetmiştir. Acılı ailesine ve Karay camiasına baş sağlığı diliyoruz.

Mekani uçmağ olsun ...

BOZKURT EKİBİ

ÖLÜLER DEMOKRASİYİ SEVER Mİ?

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

altavgokboru@yahoo.com

Bir sorum var. Sizce ölümler demokrasiyi sever mi? Düşüncelerini özgürce açıklama, istedikleri kişiye oy verme, özgür yaşama gibi hakları var mıdır? Sâhi ölümler özgürlüğü sever mi? Ne dersiniz? Bu konuda bir düşünceniz var mı? Bazılarının var.

Diyorlar ki; “Kürt sorununa demokratik çözüm”. Bu cümle üzerinde düşünelim biraz. Kürt, sorun, demokratik, çözüm. Nedir bunlar? Şöyle açıklayabiliriz sanırım. Önceleri ortada bir sorun yok. Sonra Kürtlerin aklına birden, “bağımsız devlet” düşüncesi geliyor. Sonra bunu sağlayabilmek için sorun yaratıyorlar. Daha sonra yarattıkları sorunla ilgili, “Biz bu sorunu ‘demokratik yolla’ çözmek istiyoruz” diyorlar. Peki demokratik yol nedir?

Bedirhanlar + Şeyh Saitler + Seyyid Rızalar + Barzanîler + Öcalanlar = Ölüm...

On binlerce ölü, şehit, yaralı. Peki, her zaman sonu “ölüm” olan bu soruna, demokratik çözüm nasıl bulunur? Demokrasi, halkın düşüncelerini yansıtabilmesi değil midir? Peki, bu sorunun çözümünde halk düşüncelerini nasıl yansıtacak? En değerli şeylerini, canlarını veren insanlara da sorulacak mı, bu konudaki düşüncen nedir diye? Onlarında düşüncelerini, özgürce açıklayabilmelerini sağlayabilecek misiniz? Yoksa...

Sadece on binlerce insanımızın canlarını alanlara mı soracaksınız, düşüncen nedir diye? Yani bir evi basıp, ev sahibinin çocuklarının öldürülmesi sorununu, çocukların katillerine mi soracaksınız? Onların istediklerini yapmaya “demokrasi” mi diyeceksiniz?

Peki, size soruyorum. Biri gelse, dese ki, bundan evinin bir odasında ben oturacağım, kızın da bana hizmet edecek. Ne dersiniz? Yoksa onlara da mı “demokratik çözüm” diyeceksiniz. Hiç sanmıyorum. Öyleyse bize neden öyle

diyorsunuz? Yoksa siz insansınız da, biz mi değiliz?

Bu yazımda aslında çok daha farklı bir konuyu ele almayı düşünüyordum. Ama son günlerde yaşanan olayları görünce, Türkiye’nin bir numaralı sorunu olduğu ve yüzlerce, binlerce yazının bile yetmeyeceği düşüncesi oluştu.

Başbakanımız bir süre önce “Kürt sorunu” sözünü söyledi, ardından da Bülent Arınç ve diğerleri bunu tekrar ettiler. Aynı günlerde PKK’nın yasal organı DEHAP ve birkaç tane tabela partisi ile birkaç tane dernek, Kürt sorunun ancak demokratik çözümle sağlanabileceğine ilişkin sözler söylediler. Askerlerimizin operasyonları durdurması gerektiğini söylediler.

1984’den günümüze yaklaşık 30 bin insanımızı kaybetmişiz. Çocuklar, bebekler, kadınlar, siviller, askerler, polisler, öğretmenler çok sayıda insanımız şehit edilmiş ve hâlâ edilmekte. Bunu yapan kim? PKK. PKK kim? Kendisini “Kürtlerin kurtarıcısı” gibi gösteren ve ne yazık ki, çok sayıda Kürt’ünde öyle algıladığı terörist örgüt. Yani ne demek Kürt sorununa demokratik çözüm? Bunun adı, katillerinle birlikte yaşamak demek. Bunun adı, katillerine istediğini ver demek.

Kaç kişi vardır, babasının katili ile aynı yeri paylaşabilecek ya da ona istediğini verebilecek? Tek kişinin bile çıkacağını sanmıyorum. O halde neden bizden böyle bir şey istiyorlar, bazıları? Çünkü bugünün Türklükle, hesaplaşma günü olduğunu sanıyorlar.

Peki, şöyle sorsam: Gerçekten Kürt sorununa, demokratik çözüm olabilir mi? Bu soruya verilecek yanıtın evet olabilmesi için ancak ve ancak yazımın başında sorduğu “Ölümler demokrasiyi sever mi” sorusuna “evet” yanıtının verilmesi gerekir. Aksi takdirde bu konudaki demokrasi söylemlerinin hiçbir geçerliliği olmayacaktır.

3 EKİME DOĞRU

■ GÖKTÜRK PUSAT

3 Ekim yaklaşırken, içimizdeki Brükselliler ve ABci basınımızda bir telaş başladı. Müzakereler başlayacak mı ? yoksa ertelenecek mi ? Avrupalı efendilerini kızdırmaktan çekinen hükümet ve basın her şeyi yapmaya hazır bir görüntü içerisindeler. Yeter ki 3 ekimde müzakereler başlasın. yaptığı icraatlarla , çıkardığı yasalarla artık tepki toplamaya başlayan akp hükümetinin elinde artık başka sığınılacak koz kalmadı. 3 ekimde müzakerelerin başlaması onlar için hayati önem taşımaktadır. Söz konusu tarihte müzakereler başlar ve Türkiye ye bir takvim sunulursa ertesi gün yaygaralar kopartılacak goygoycu basın hükümete verdiği tavizler sebebiyle teşekkür edip methiyeler düzmeye başlayacak. Sevgili başbakanımız , zafer kazanmış bir komutan edasıyla , malum basının “ padişahımız sen çok yaşa’cı” genel yayın yönetmenleriyle Ankara’da sohbet kahvaltısı düzenleyip bunun AKP hükümetinin başarısı olduğu ve bunun başlangıç olacağını savunacak. Gerçektende bu Türkiye için başlangıç olur. 3 ekim tarihli havucu gösterip Kıbrıs , ermeni iddiaları ve kürçülük(terörizm) belası gibi birçok konuda almadığı taviz kalmayan AB’nin bu tarihten sonra neler isteyebileceğini düşünmek çok da zor olmasa gerek . Türkiye’nin yumuşak karnı AKP hükümeti zaten her türlü açılıma dünden hazır. Cennetin bu dünyada olduğunu keşfeden AKPlı yöneticiler için yeter ki koltuk var olsun. Gerisi hiç önemli değil.

İngiltere de ek protokolü imzalayıp daha sonra yurttaki tepkileri dizginlemek adına hiç bir resmi ve hukuki geçerliliği olmayan “ ek protokolü imzalamanın Rum kesimini tanımak anlamına gelmeyeceğini “ söyleyenler bunlar.

Geçtiğimiz günlerde Zana sevdalısı dışişleri bakanı Abdullah Gül ABye sert çıkış yapmış, ve Türkiye’nin önüne kabul edilemez ek şartlar sunulursa bir daha dönmek üzere sırtımızı dönüp çekip gideceğimizi buyurmuş.

Bu hükümet üyelerinde maalesef çok kötü bir hastalık var. Bir söylenenin bir kaç gün sonra tam tersini aynı ağızdan duyuyoruz. Dün kara denilen şeye iki gün sonra beyaz deniliyor. Hükümetin bu konuda öyle örnekleri var ki “ sırtımızı dönüp çekip gitmek “ bize hiç inandırıcı gelmiyor.

Süleymaniye de özel kuvvetlerimizin başına geçirilen çuval faciasından sonra, bakan gül bununla ilgili sert çıkışlar yapmış daha sonra sesi soluğu çıkmamıştı. Hükümetin 1 yılında KKTC ye ziyarette bulunan başbakan Erdoğan ateşli bir şekilde en milliciden daha millici gibi konuşmuş bu konuşmadan sadece bir kaç gün sonra Loizidou davasında taviz verilerek Avrupa insan hakları mahkemesinin tek taraflı aldığı kararı uygulayarak tazminat ödemesi yapılmıştır.

Yurtiçinde cumhurbaşkanı ile , askeri yetkililerle yapılan toplantılarda milli duruş sergileyen başbakan ve dışişleri bakanı nedense Brüksel de bir anda renk değiştiriyor ve Annan planındaki taleplere itiraz bile etmeden bunları kabul ediyor. Sadece bu değil. Norveç te kürt sorunu diye bir şey yoktur diyen başbakan işgüzar art niyetli danışmanlarının elinde onların etkisiyle kürt sorunu benim sorunumdur, demiştir. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu.

Bir yanda herkes için demokrasi daha fazla özgürlük nutukları atılırken bir yandan da (ki olması gereken bu) yeni terörle mücadele yasası hazırlanmakta.

Bu örnekleri saymakla bitiremeyiz.

3 ekim e doğru , ek protokol ile Türkiye’nin Rum kesimine havaalanı ve limanlarını açması gerekecek. Hükümet ABli efendilerini dinleyip paşa paşa bunları uygulayacak mı hep beraber göreceğiz. Şu bir gerçek ki böyle bir şeyin gerçekleşmesi Kıbrıs davamıza çok büyük bir darbe vurur. Garantör ülke Türkiye’nin Rum kesimi için bu gibi açılımlarda bulunması KKTC ‘nin meşruluğunu ve varlığını tartışılır hale getirir.

Kuzey Kıbrıs ta zaten öyle bir cumhurbaşkanı ve başbakan var ki dünden Rum kesimine entegrasyon için can atmaktalar. Onlar için milli devletin , bağımsızlığın hiçbir önemi yok.

Gerçi şöyle bir baktığımız zaman bizi yönetenlerinde onlardan çok farklı olmadıklarını görebiliriz.

Tanrı Türk’ü Korusun

YAVAŞ ATIN ÇİFTESİ PEK OLUR

■ SEMRA KANAT

Bursa'nın Görükle beldesinde meydana gelen olayları dostlara, "Vatan hainlerine soydaş dayaağı!" başlıklı ileti ile 3 Ağustos günü duyurmuştum. Ertesi gün bir aile dostumuzdan şu satırlar geldi: "Semra, aksam haberi televizyondan izledim, büyük geçmiş olsun! Eminim çok etkilenip üzüldünüz. Biz de çok üzüldük, ama korkunç olay karşısında verilen tepki çok yerli yerindeydi. Öfkeye kapılıp direkt çatışmaya girmeden önce jandarmaya gitmeleri, onca öfkeye rağmen çok akıllıca bir davranış. Çekilen sıkıntılar öldürmezse güçlendiriyor; gerçekten hiç kendilerini kaybetmeden ve sessiz de kalmadan protestolarını tüm Türkiye'ye duyurdular gördüğün gibi. Artık bu güzel ülkede böyle kötü olaylar yaşamayalım. Sevgiler hepimize..."

Söz konusu üzücü olay, İHA haberine göre, Başbakanlık Toplu Konut İdaresinin (TOKİ) inşaatlarında çalışan Kürt kökenli işçilerin 200-250 kişilik grup hâlinde toplanarak Göçmen Konutlarına gelmesi, buradaki kafeteryayı tahrip etmesi ve ellerindeki sopa ve bira şişeleriyle 20 civarında otomobile zarar vermesi idi.

Ancak aslında bu olayın tek bir üzücü yanı var, o da: Türk elinde, Türk soyundan olmayan kendi bilmezlerin, Türke meydan okumaya kalkışmasıdır! Bunun dışında, nahak yere üzülmünün âlemi yok, çünkü başta mağdur edilmek istenen soydaşlarımız, örnek bir birlik beraberlik içerisinde anında gösterdikleri (son olarak 1989'da Bulgaristan'da sergilenip totaliter rejimin yıkılışına sebep olan) tepki sayesinde, etnik milliyetçilik yapmaya yeltenen dağ ayılarına hadlerini bildirdiler. Öyle ki, bölgeye sevk edilen Nilüfer İlçe Jandarma Bölük Komutanlığının yanı sıra Komando Bölük Komutanlığından çok sayıda robocop timleri, çevik kuvvet ekibi ile panzerler, mahut güruhu linç edilmekten kurtarmak zorunda kaldılar.

Aynı şekilde, İzmir-Bursa karayolunu trafiğe kapatan öfkeli vatandaşların yapacaklarının farkına varan jandarma kuvvetleri, onları biber gazı kullanarak dağıttılar. Yoksa bölücüler akşam

yemeği yerine, çoktandır kaşındıkları Osmanlı tokadını yiyeceklerdi! Yine de olayların ardından jandarma binası önünde ellerinde sopalarla toplanan akıncıların torunları son noktayı koydular: "Görükle Kürtlere mezar olacak, şehitler ölmez vatan bölünmez, kahrolsun PKK!"

"Biz Türküz. İşte o kadar."

Mustafa Kemal ATATÜRK

"Türkiye Türklerindir!" Atatürk'ün savaş çılgılığı olduğuna göre, artık her ne olursa olsun, her şey Türke göre, Türk tarafından, Türk için olmalı. Bu konuda inat edenlerin, yavaş atın çiftesine maruz kalacaklarından kuşkuvarı olmasın! Malûm: Biz Türkler sabır taşıyızdır; ama bıçak kemiğe dayanınca, kahrımız, gazabımız düşmana ziyan!

Hasbelkader "Türkiyeliler", ata nal çaktıklarını duyunca ayağını kaldıran kurbağa misali, Bulgaristan Türklüğüne özenmesinler! Özenip de, buğday tarlasındaki muzır otların yaşama hakkını savunma düşüncesinden yola çıkarak, "Bir ülke var. O ülkede milyonlarca Kürt yaşıyor. Sonradan göçmemişler. Hatta o coğrafyanın en eski halklarından biri sayılıyorlar." diyerekten, öz be öz Türk olan Bulgaristan Türklerine saldırmazınlar! Saldıracak olurlarsa da, kiralık hoparlör niyetinde kullandıkları boş kafalarına şunu iyi soksunlar ki, buğday bin yıl önce de buğdaydı, günümüzde de buğday, bin yıl sonra da buğday olacaktır! Ve buğday tohumu Asya'da da, Avrupa'da da, Afrika'da da, Amerika'da, Avustralya'da da buğday tohumudur; vereceği ürün de yine buğdaydır! Tıpkı bir Türk oğlu Türkün zaman ve mekân fark etmeksizin, Türk olduğu ve kıyamete dek öyle kalacağı gibi!

Bu hakikati göz önünde bulundurarak, Rumeli'nin, vatan topraklarımızdan koparılmasının ardından soy ve kan bağı bakımından Bulgaristan Türklerinin haklarını savunmak, Türk Devletinin hem en doğal hakkı ve hem de boynunun borcudur! Türk Devletinin dış Türkleri sahiplenmekten vazgeçmesi, sırf yurt dışında yaşadığı için bir büyük babanın, soyunun

devamı olan torununun torunundan vazgeçmesi demektir! Lâkin baba ocağından ayrılma tarihi ile mücbir sebepleri fark etmeksizin, evlât evlâttır: Et turnaktan ayrılmaz!

Muzır otlara gelince. İyi bir çiftçi olarak ünlenen Bulgaristan Türkü, verimli topraklarında asalaklara göz yummayacak ve kılıcı keskin, kalemi keskin Rumelililer, bunların gereksiz varlığını savunan kanı bozuk “aydın”lara pabuç bırakmayacaktır!

Salt Rumelili oluşu bile kendisini sevmem için yeterli olan Atatürk’ün 17 Ocak 1931 tarihli deyimi ile, “Muhacir diye küçümsenenler, tarihin yazdığı savaşlarda en geriye kalanlar, yani düşmanla sonuna kadar dövüşenler, çekilen ordunun ri’cat hatlarını sağlamak için kendilerini feda edenler ve düşman karşısında kaçmak, çekilmek nedir bilmeyenlerdir. Muhacirler, kaybedilmiş ülkelerimizin millî hatıralarıdır.”

Akıncıların ahfadı olarak bizler, ecdadımızın emaneti olan serhat boylarımızı asırlardır koruduk. Akabinde yine kıta değiştirdik, ülke değiştirdik, rejim değiştirdik ve başımıza çorap örenlerin dünyalarını başlarına yıktık! Ancak bizler, AY YILDIZIMIZ yerlerde sürünürken seyretmek için her şeyimizi bir çırpıda terk etmedik! Ayranımızı kabartanlar iyi bilsinler ki, gaf yapana af yoktur! Biz böylelerini çok gördük. Suratlarını değiştirmeye/benzetmeye dünden hazırız!

“Ben bir Türk milliyetçisiyim.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Ülkemizde gittikçe çoğalan sözde “aydın”lar, özde mankurtlar, rehberleri Ali Kemal’in akıbetini unutmuşa benziyorlar!

Ali Kemal de bir zamanlar zerre kadar saygı duyulmayan “aydın”lardandı. Oysa kendisi gazeteci, yazar, eğitimci ve siyaset adamıydı. Paris havasını solumuştu. Mülkiye Mektebinin son sınıfına geldiğinde tahrikçiliği yüzünden Halep’e sürülmüş, orada Türk Dili ve Osmanlı Edebiyatı hocası yapmıştı. Sonra İstanbul’da bir yandan gazetecilik, çeviri ve edebiyatla uğraşırken, diğer yandan Edebiyat Fakültesinde

Siyasî Tarih dersleri vermiş; hatta Damat Ferit hükûmetinde Maarif vekilliğine yükselmişti.

Ne var ki, daha baştan beri Atatürk’e ve onun Kurtuluş Savaşı amaçlarına karşı çıkmıştı. Keza o tarihte İçişleri Bakanı olduğundan, Atatürk’e yalnızca fikren karşı çıkmakla kalmamış, onu tutuklatmak için birçok tertip düzenlemiş, ilgililere emir üstüne emir yağdırmıştı. Erzurum Kongresinin başından Sivas Kongresinin sonuna kadar Atatürk’ü tutuklatmak için uğraşmış; sonuç alamayınca da, bakanlıktan çekilmiş, ancak Millî Mücadeleye karşı tutumunu değiştirmemişti.

Türklüğe karşı bu amansız düşmanlığı, hazin sonunu hazırlamış ve 10 Kasım 1922 günü Yüce Milletimiz kendisini linç ederek, ona hak ettiği cezayı vermişti (isabet olmuş! Oturdıkları dalı kesen soysuzların kendilerine faydaları yok ki, vatana millete olsun)!

“Millî his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin millî ve zengin olması, millî hissin gelişmesinde başlıca etkindir. Türk dili, dillerin en zenginlerindendir.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Türk Dil Kurumunun Türkçe Sözlük’teki açıklamasına göre, aydın, “kültürlü, okumuş, görgülü, ileri düşünceli (kimse), münevver”dir. Buna göre, normalde feyiz alınması gereken bir aydının görevi, bilgi birikimi ile her şeyden evvel kendi milletini elinden tutup karanlıktan çıkarıp ışığa doğru götürmek; yani, ülkesinin kalkınmasına öncülük etmektir.

Ancak Türkiye’imiz için ne büyük talihsizliktir ki, “aydın” diye geçinen ve sonradan “biz aydın değiliz” itirafında bulunan günümüz yamuk yumukları, Kafka’nın insandan haşereye “Dönüşüm”ünü andıran değişime benzer, karanlıklar prens ve prenseslerine dönüşmüşlerdir!

Bu yüzdendir ki, eline kalem almakla ata binip bey oldum sanan “sineklerin efendisi”, dış odakların korumasına güvenerek, “Türkler ismini kullanamıyormuş. Hasan ismi, Hasanov olmuş. Biz bunu her zaman yapıyoruz. Newroz’u Nevruz kılığına sokuyoruz, Xezal’ı Hazal’a dönüştürüyoruz... Oğluna ‘Welat’ ismi koymak

isteyen bir aile, kimliğe ‘Velat’ yazmak zorunda kalıyor. Hatta isim bilinmiyorsa, hiç yazılmıyor.” türünden karalamalarla, akli sıra Bulgaristan Türklerine ve Atatürk’ün eseri olan Türk alfabesine dil uzatıyor!

Bu konuda yeterince araştırma olduğundan, Güney-Doğumuzla (Allah’a şükür!) hiçbir alâkası olmayıp Nevruz bayramını baharın ilk günü olarak kutlayan Kazak Türklerinin “Nevruz” kelimesinin anlamı ve yazılışı üzerinde durmaya gerek görmüyorum. Ancak yeni Türk abecesini kabul eden Atatürk’ün, dil bilimcilerin gözünde “dil” niteliğini taşımayan “yamalı bohça” İngilizceden değil de, Türk dilinin ses yapısını daha iyi karşılayabilen Lâtineden yararlandığını, olmayan harfler için de mükemmel bir çözüm ürettiğini ve Cumhuriyetin ilk yıllarında tüm yabancı isimlerin her Türkün okuyabileceği Türkçe yazılışları ile dikkati çektiğini hatırlatırım.

Konunun yabancıları için belirteyim: Bulgaristan’da tüm isimler, 28 harfli Bulgar alfabesine göre yazılırlar. Dolayısı ile Bulgaristan’da Cihan “Djihan”, Cengiz “Çingis”, Doğan “Dogan”, Ömer “Yumer”, Özcan “Yozdjan”, Özlem “Yozlem”dir vesaire.

Buna benzer, ad ve soyadları “Ayşegül”, “Çağla”, “Çağrı”, “Gözüpek”, “Güçlü”, “Gülgün”, “Güngör”, “İlgın”, “Işık”, “Kılıç”, “Kıvanç”, “Leylâ”, “Nalân”, “Müşerref”, “Ömür”, “Özgül”, “Özgür”, “Şerife”, “Şükrü”, “Şükür”, “Türk”, “Ülkü”, “Üstün”, “Yürük”, “...oğlu” olup, Türkiye dışında yaşayan tüm Türkler, isimlerini özgün Türkçe yazılış şekli ile görmemeye ve de doğru telâffuzu ile duymamaya mahkûmlar.

Ayrıca, uluslar arası platformlarda Yunanistan delegelerinin önerine Lâtin harfli -sözüm ona, “dünya dili” İngilizce!- “Greece” yazısını koymak bir yana, Yunan alfabesi ile “Ellas” yazarken, Atatürk’ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti’nin isminin “Republic of Turkey” türünden garip şekle sokulmasını bizler de birer Türk olarak hazmedemeyip yadırgıyor ve hatta kınıyoruz, ama herifler “bizde ‘ü’ harfi yok” ile işin içinden çıkıyorlar. Kaldı ki, Avrupa Türkiye’sini betimleyen “Rumeli” sözcüğünün bile Türklüğü andırmasından gocunup yerine yüzyılı aşkın “Balkan” sözcüğünü kullanan Batı Avrupalıların, son aylarda, aslında onun da

Türklüğü (günaydın!) çağrıştırmamasından dolayı, artık “Balkan” yerine “Güney Avrupa” demeyi yeğliyorlar.

Kendi ülkelerinde yaşayan Türklerin adlarındaki “ç”, “ç”, “ğ”, “ı”, “ö”, “ş”, “ü” harflerini ve inceltme ile uzatmayı ifade eden şapka işaretini kabul etmeyenlerin, kalkıp da bizden sürekli her konuda gülünç taleplerde bulunmaları, dilencinin torbasının dolmayacağını kanıtıdır. Eh, sütle giren huy, canla çıkar!...

Türkler bir yana, Bulgarların bile isim listesinde olmadığı gerekçesi ile çocuklarına “Anna-Maria” türünden çift isim koyamayıp, bunun ancak birleşik şekilde “Mariana” olması gerektiğinden habersiz, Bulgarca aidiyet belirten “-ov” ile “-ova” isim takılarını baz alarak, “oğluna ‘Welat’ ismi koymak isteyen bir aile, kimliğe ‘Velat’ yazmak zorunda kalıyor” diyen “maalesef Türk” kılıklı hanım, belli ki, verdiği örneklerin alâkasızlığını idrak edememiş!

Gövdeleri yurt içinde, ruhları yurt dışında ikamet eden okumuş cahillerden milletçe midemiz bulandı! Doğal olarak, bu fitne fesatçılara karşı tepkimiz sert olacak.

“Türklük, benim en derin güven kaynağım, en engin övünç dayanağımdır.Doğuşumdaki tek olağanüstülük, Türk olarak dünyaya gelmemdir.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

İşte, yaşamı Türklük mücadelesi ile geçen eski bir siyasi mahkûmumuzun, buna ilişkin tokat gibi yanıtı (9 Ağustos 2005):

“... ismindeki şahıs,

Üzülerek size sayın diye hitap edemiyorum.

Muhtemelen şu İstanbul’daki patlamalarla ilgili olarak daha önceden tutuklanan şahıssınız... Anlaşılan o ki, tutukluluk size az gelmiş ve olumlu tesir etmemiş!

Siz kimsiniz ve kime hizmet ediyorsunuz....??? Onu bir öğrenebilir miyim? Bir Türk ve bu

ülkenin bir vatandaşı olarak ciddî ciddî merak ediyorum...

Bulgaristan'daki Türklerle Türkiye'deki 'kürtleri' kıyaslamışsınız. Çok ama çok yanlış! Çünkü siz Bulgaristan'ın 'b'sini bile bilmiyorsunuz! Verdiğiniz emsalleri anlamak mümkün değil!

Orada yaşayan Türklerin isimleri hasan da olsa, Hasanov da olsa, Bulgar alfabesine göre yazılmaktadır...

Türk alfabesinde 'w' gibi harfler yok ve hiçbir zaman olmayacak ve olamaz da! Bulgaristan'daki 'ataka' da bize vız gelir!...

Siz eğer o kadar çok kürt sevdalısı iseniz, gidin bir kürtle evlenin ve sadece evinizde istediğiniz gibi yaşayın!

Evet, burası büyük Türk önderi Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'dir, yani sizin anlayacağınız Türklere ait olan, Türkün malı olan kutsal bir Türk vatanıdır ve sonsuza kadar da böyle kalacaktır - bu da böyle biline...!!!

Prensip olarak insanlar arasında ayrımın olmasını tabî ki istemem. Ancak her nerede yaşarsa yaşasın tüm insan ve vatandaşların yaşadıkları ülkeye karşı hakları kadar görev ve sorumlulukları da var, ama kürt vatandaşlar sorumlulukları olmayan bir ülkede yaşamak istiyorlar, o da dünyada tek ülke Türkiye (başka da yok, olamaz da. TBMM'ndeki 550 milletvekilinin 350 kürt kökenli, ama yine de yetmez). Buna rağmen, bu 'saygıdeğer' vatandaşlar memnun değiller, isteklerinin sınırları da yok: Elektrik, su, emlak ve herhangi bir vergi ödemeyeceksin, 30-40 çocuk yapacaksın - nasıl olsa aptal bir devlet baba var o bakacak ve asla memnun olmayacaksın ve her zaman ekmeğini yediğin ülkenin mezarını kazıp iç ve dış düşmanlarla iş birliği yapacaksın!...

Yap yap, tabî ki yapacaksın, affedersiniz, 'bulmuşsun köpeksiz köyü, değneksiz gezeceksin', ama ne zamana kadar? İşte bunun hesabını iyi yapacaklar! Hiçbir şey bu dünyada sonsuz değildir ve bu dünyada yaşamının da bir bedeli olsa gerek ve birileri bir gün gelir sana (size) bunun faturasını hak ettiğiniz şekilde ödetir...!!!

Biz, Bulgaristan'dan göç eden Türkler bir gün bu ülkede söz sahibi olursak, kim olursa olsun vatanına ihanet etmenin ne olduğunu ve cezasını Avrupa gibi eksiksiz olarak çok sert bir şekilde tüm hainlere ödeteceğimizden hiç şüpheniz olmasın! Bu ülke ancak o zaman batılı ve bir Avrupa ülkesi olacaktır...!!!

Şu anda bu ülkede olduğu gibi krallar hâkimiyeti değil, kurallar hâkimiyetini herkes görüp yaşayacaktır...!!!

Bölücü unsurları desteklemek size hiçbir şey kazandırmaz, sadece kaybettirir! Sizin gibi eğitilmiş kimsenin vatanına değil de, düşman odaklarına hizmet etmesine çok üzülüyor ve anlamakta güçlük çekiyorum... Bizler esaretin ne olduğunu gördük, lütfen ülkenize, insanınıza ve kendinize yazık etmeyin!...

Son olarak bir özel soru: Türk asıllı mısınız, merak ettim...???

Not: Bu konular benim moralimi çok bozuyor anlayamadığınız bir şey varsa, af ola!

Saygılarımla,

..."

“Yüksel Türk! Senin için yüksekliğin hududu yoktur. İşte parola budur.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Hoş, sevgili soydaşım son ana değin nezaketi elden bırakmayıp -af da dileyerek- saygılarını belirtmeyi ihmal etmiyorsa da, benim artık kanını düşman, düşmanını kan belleyenlere tahammülüm yok!

Lâfa bak! “Ulus devletler milliyetçi politikalar uygularken, toplum da Ataka'ya alışır...” imiş.

Toplumsal -ne yazık ki!- alıştığı bir şey varsa, o da hemen hemen her gün meydana gelen terör olayları, devletin malına mülküne zarar veren PKK saldırıları, cüretkâr sınır ihlalleri, toprak ve bayrak tecavüzleri, yurdumuzun her köşesinde gözyaşlarıyla uğurlanan şehit cenazeleri ve haçlı

AB ile “insan hakları” gülmecisinin elini kolunu bağladığı güvenlik güçlerimizin müdahale edemeyişi veya tersine edişidir (millî servetimiz olan ormanlarımızın baltalama sonucunda cayır cayır yanması, ayrı konu)! Çünkü ağaçtan maşa, aptaldan paşa olmaz!

Ama yakında el mi yaman, bey mi yaman, göreceğiz. Malûm, mahkeme kadiya mülk değildir: Ağalık vermekle, yiğitlik vurmakla. Gün gelir, devran döner...

Bölücülerin, Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile yüce Türk Milletine gösterdiği küstahlık, taşkınlık ve azgınlıkları, artık en itidalli Türke bile “Kürt eşittir PKK” dedirtmeyi başardı. Zira “Günah Keçisi”nde zikri geçen çirkin madamın Türkiye şubesi niteliğindeki iddia sahibesinin yazdığı üzere, Türkiye’de “kart kurt zihniyeti” ile “Ataka iktidarda. Hem de yıllardır.” zırvası doğru olsa idi, ana kuzusu Mehmetçikler’imiz şehit edilmez; şehit aileleri başbakandan randevu için beklerken, başkentin Ulus Meydanı’nda asılması gerekenler belediyenin cankurtaran araçları ile mezara götürülmez; “ana dilde eğitim” türündeki duygu sömürüsü ile Türkiye Cumhuriyeti Devleti sınırları içerisinde(bilâhare talep yetersizliği nedeniyle kapanan) Kürtçe dil kursları açılmaz; yollarımıza mayın döşenmez; karakollarımıza saldırılar düzenlenmez; bölücü başına alenen destek verilmez; bu ülkenin kurucu unsuru olan Türkler arkadan vurulmazdı!

“Ben icap ettiği zaman en büyük hediye olmak üzere, Türk Milletine canımı vereceğim.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Türkiye Cumhuriyeti’ni Nazi Almanya’sı ile kıyaslamaya kalkışanlar, belli ki, Üçüncü Reich’ı incelememişler! O dönemde, saf kan Alman olmayanların akıbeti bir kenara, yüzde yüz Arî ırkından olan bir Alman posta memuru bile, posta pulundaki Führerin yüzüne mühür basmaktan çekinir, ıstampayı özenle pulun kenarına hafifçe dokundururdu. Oysa bizde, doğuda şehit kanı ile sulanmış şanlı bayrağımız yerlerde sürünürken, batıda Cumhuriyetimizin kurucusuna hakaret ediliyor!...

Lâkin, ey, azılı Türk düşmanları; köpeklerin duası kabul olsa, gökten kemik yağar! Türk yiğitleri bitmedi, bitmez de!

Sizler yabancıların maşası olmaya devam ettiğiniz takdirde, at ile katır tepişirken, arada eşeğin başına gelenlerin, sizin de başınıza geleceğini unutmayın! Tarih tekerrürden ibarettir...

(Not: Bu yazının hazırladığı günlerden biri olan 5 Eylülde güzel bir gelişme meydana geldi: Almanlar nihayetinde ülkelerinde çıkmakta olup Türkiye’imize saldırmayı görev bilen bir gazete müsveddelerini kapatmaya, yazarların bir kısmına da örgüt üyesi oldukları gerekçesi ile soruşturma açmaya karar verdiler. Geç kalınmış olsa dahi, yerinde bir karar. Darısı, tüm düşmanlarımızın başına!

Hâl böyle iken, asil bir milletin evlâtları olan biz Türklerin, bunu hak eden hainlerinki olsa dahil, cesetler üzerinde tepinme âdetimiz yoktur. Bu bağlamda, bir daha Bulgaristan Türkleri meselesine burunlarını sokan kalemşorlarla uğraşmak zorunda kalmamayı dileyerek, konuyu burada yine o büyük Rumelilinin müthiş sözleri ile noktalıyorum:

“Bütün ulusları tanıyorum. Onları bir halkın karakterinin çırılçıplak kaldığı bir anda, savaş alanında, ateş altında, ölümün eşliğindeyken inceledim. Türk milleti yemin ederim ki, milletimizin manevî gücü bütün dünyanınkinden üstündür...”)

“Köylü bizim efendimizdir.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Temmuz ayında güzel yurdumuzda katettiğimiz 4500 kilometrelik güzergâh boyunca buna bir kez daha ikna oldum.

Nevşehir’e 20 km uzaklıktaki Kaymaklı’da bizleri misafir eden ve Allah bağışlasın, birbirinden güzel iki çocuğa sahip olan genç, çalışkan çiftçi ailesinin sohbetine doyum olmadı!...

Ev sahiplerinin, Uluslar arası para fonundan tutup, AB'nin Türkiye politikası ile yüksek gelir sağlayan mahsullerin ekimine yasak koymakla tarımımıza vurduğu darbeye kadar siyaset ve iktisat bilgisi, yüce Meclisimizin çatısı altında âdeta Türkiye'yi bataklığa sürüklemek için para alanlardan üstün olması, beni sahiden şaşırttı. Ama ne de olsa, Yemen gazimizin soyundan gelen bir aile bu!...

Daha önce ithal edilip, işin başına ünlü bir Ankaralı iş adamının getiriliği uyduruk aile plânlaması ile doğum kontrolünün uygulanacağı iller arasında pilot bölge olarak yüzde yüz Türk nüfuslu Sivas'la Tokat'ın seçilmesinin rastlantı olmadığı hatırlanacak olursa, tarımcılarımıza yüksek gelir sağlayan patatesi yasaklayıp yalnızca ayçiçeği, kabak ve buğday ekimine izin verenler, AB uyum paketiyle birlikte yakında bizlere çocuk sahibi olmayı da yasaklayıp, salt gayri Türklere mahsus üreme çiftlikleri açmamızı şart koşarlarsa, şaşmayınız! Çünkü durum değişti mi bilmem, ama İsviçre'de evlâtlık edinmek isteyenler (Bosna Savaşı sırasında onca yetim ve öksüz varken bile), uzun yıllar sadece zenci çocuğu alma hakkına sahiplerdi...

“Sanattan yoksun olan bir ülkenin hayat damarlarından biri eksik demektir.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Anadolu Ajansının Edirne muhabirinin 6 Eylül 2005 tarihli haberine göre, önümüzdeki günlerde Bulgaristan'ın Filibe kentindeki Muradiye Camiinde onarım çalışmalarına başlanacaktı. Caminin restorasyonu için Bulgaristan Kültür Bakanlığından yasal izin çıkmış ve restorasyona yönelik tasarı Yıldız Teknik Üniversitesi ile İstanbul Üniversitesi uzmanları tarafından tamamlanmış durumdaymış. Türklerin Rumeli'ye ayak basmalarının ardından, 1364'te I. Murat Hüdavendigâr adına yaptırılan Muradiye Camiinin duvarlarında oluşan büyük çatlakların yanı sıra, caminin duvarları ile çatısı onarılacak, iç mekânda kalem işleri süslemeleri de yapılacaktır.

Hayırlısı! 93 Harbinden sonra birkaç istisna dışında, tümü yok edilen memleketteki Osmanlı eserleri ile ilgili böyle güzel haberler okumak, sevindirici.

İki ülke arasındaki bu olumlu gelişme, Bulgaristan için Türkiye'nin vazgeçilmez öneminin bilincinde olan bir Bulgar dostumuzun, “Türkiye yok olacak olursa, Bulgaristan ondan bir gün evvel yok edilmiş olacaktır.” manalı sözlerini anımsattı.

İster istemez, “Sonunda Bulgar hükûmeti de mi bu gerçeğe ulaştı?...” diye düşünüyor ve “Şehitlerimiz ruhu şad olsun!” diyerek, geçen sayıda anlatmaya zaman ayıramadığım başka bir esere geçiyorum. Tesadüf bu ya, her Türkün gurur duyacağı bu güzel eserin bulunduğu kahramanlar diyarı, ayın ilk yarısında vatanseverlik örneği ile gündeme oturdu.

Kurtuluş Savaşımızda büyük rol oynayan bu güzel yurt köşemizde ilk dikkat çeken, yol boyunca aydınlatma direklerinde dalgalanan çok sayıdaki Türk bayraklarıdır.

Şehir merkezindeki belediye binasının yanındaki meydana yer alan anıt ise, mermer kaideler üstüne hilâl şeklinde dizilen Türk imparatorlarının büstleri ile, bu uyumlu birleşimin ortasındaki ikili oval çimliğin arka geniş kısmında duran askerî üniformalı, kalpaklı, bıyıklı Atatürk büstünden oluşmaktadır.

Aralarında Mete Han, Attila ve Osman Gazi Bey gibi hükümdarların bulunduğu, dünya tarihine damgasını vurup tarihin akışını değiştiren Türk büyüklerinin tabanlarının ön yüzünde sırasıyla adları, doğum ve ölüm tarihleri, kurdukları devletlerin adı ile kapladıkları alanlar, devletlerinin kuruluş tarihleri ile yıkılış nedenleri belirtilmiş; arkalarında da devletlerini temsil eden renkli sancaklar dikilmiştir. Ulu önder Atatürk'ün önünde ise, üzerinde “Türk evlâdı ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır.” sözleri yazılı beyaz bir mermer levha konmuştur.

Işıklı panoya imparator sayısına göre dizilen ay ve yıldızların yanı sıra, Ata'mızın arkasında daha büyükçe bir beyaz ay yıldız yer almış ve sağ ile soluna iki Türk bayrağı dikilmiştir.

Evet, “burası Bozüyük” -haçlıların himayeleri altında şımarıp, ebedî Türk yurdunu Irak'a dönüştürmeye çalışan “Nur” ile “Diyarbakır” otobüslerindeki bölücülere, Dimyat'a pirince

giderken evdeki bulgurdan olacaklarını gösterildiği yer- ve “buradan çıkış yok”!

Balımıza Bağdat’tan gelen sinekler: Arı, kızdırıranı sokar! Biz atalarımızdan böyle gördük, böyle biliriz.

Burası Türkiye ve hiçbir zaman çakalistan olmayacak; ama dua edin de sayenizde, o dehşete kapıldığınız Türkistan olmasın! İşte, o zaman sizi mahşerden hayvanları koruma derneği bile kurtaramaz!...

“Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Hâlâ sırtından geçindikleri Türklerin nasıl bir millet olduğunu anlamamakta direnen dirayetsizler (Atatürk’ün Nutuk’unu okumayacaklarına göre), bunu en azından kendileri gibi Türk elinde casusluk yapan İngiliz yüzbaşısı Armstrong’un Bozkurt’undan öğrenebilirler:

“Bu çok zor bir işti. Halk yorgun düşmüş, son derece ezilmiş bir hâldeydi. Bütün umutlarından vazgeçmişti. Direniş, hatta protesto düşüncesi bile tümüyle yok olmuştu. Yıkıcı savaşlar ve sürekli yenilgi yıllarından sonra alıkça bir uyuşukluğa gömülmüşlerdi.”

“Fakat Mustafa Kemal’i dinledikçe, yavaş yavaş uyanmaya başladılar. İzmir’den Yunanlıların köyleri yaktıkları ve Türkleri toptan katlettikleri haberleri geliyordu. Mustafa Kemal, zavallı denecek kadar ölgün olan kızgınlık korlarını körükledikçe, âdeta yaşama döndüler. Bütün köylerde parlayan nefret alevi, halk yeni bir enerjiyle harekete geçirdi.”

“Haberlerin hepsi de çok kötüydü. Yunanlılar geçtikleri yerleri yakarak, insanları katlederek ve ülkeyi ele geçirerek ilerlemekteydiler...”

“Yabancılar karşı direniş için tam ittifakla oy verdiler. Uğruna savaşıkları barış koşullarının

hazırlayıp, ‘Misak-ı Millî’ adıyla yasallaştırdılar. Misak-ı Millî, düşman tarafından kabul edilmediği sürece, kesinlikle barış yapmayacaklarına dair ant içtiler.”

“Türk milleti sakin olmakla birlikte, bağımsız egemen bir devlet olma hakkını yeniden kazanmakta kararlıdır.”

Ve Atatürk:

“O, bir Türk idi ve Türk olmaktan gurur duyuyordu.”

“Yaşamı ve bağımsızlığı için en büyük fedakârlığı yapan bir millet başarısız olmaz. Yenilgi demek, milletin ölümü demektir.”

“Her şeyde, yaşamın en küçük ayrıntılarında bile prangasız olmalıydı.”

“Ayağa kalktı. Dövüşecekti. Çaresizliğin pençesinden kurtulmuştu. Capcanlıydı, içi coşkuyla titriyordu. Bu ruh hâli bütün odayı sardı ve diğerlerini de yeni umutlarla doldurdu.”

“Dövüşecekti. Türkiye’yi her şeye rağmen kurtaracak, onu büyük ve özgür kılacaktı.”

“Her sınıftan ve düzeyden kadın ve erkek gönüllü olarak cepheye koştu: Köylü kadınlar silâh ve cephane taşıdılar; iyi ailelere mensup kadınlar hemşirelik yapıp, üniforma diktiler. Her biri tek tek Mustafa Kemal’e saygı duyuyor ve güveniyordu.”

“Bu yeni seçimde meb’us olan kişiler Ankara’ya savaş ruhuyla dopdolu bir hâlde koştular.”

“Ve bu büyük inançla birlikte, Mustafa Kemal’de olağanüstü bir gurur, Türkiye’den ve Türk olmaktan duyduğu gurur -geçmişteki muazzam tarihiyle hükmedici bir ırktan duyduğu gurur- vardı. Almanya’da yapıldığı gibi Türklerin küçümsendiğini duymak, onu müthiş öfkelen diriyordu. Lord Grey’in Türkler hakkında üstün bir varlığın, yüksek hoşgörölü korumacılığıyla kaleme alınmış söylevi ona okunduğunda, çılgınca öfkeyle patladı; sesi infialle sertleşmiş ve yükselmişti. ‘Onlar, o İngilizler, bizim onlar kadar güçlü olduğumuzu yakında öğrenecekler! Bize kendi eşitleri olarak

davranacaklar! Onlara asla boyun eğmeyeceğiz. Uygarlıklarını başlarına geçirinceye dek, son ferdimize kadar onlara karşı koyacağız!”

“Helâl süt emmiş her Türk, derhâl milliyetçilerin safına geçti. Beş yüz yıldan beri onlar egemen olan bir halk olmuşlardı; hiçbir zaman köle olmamışlardı. Eski kıskançlıklarını unuttular, saflarını sıklaştırdılar ve bir bütün hâlinde Mustafa Kemal’in peşine düştüler. Yıllardır hayal ettiği şeyler sonunda gerçek olmuştu.”

“Mustafa Kemal zaferi kazanmıştı. O ve Türk milleti, galip müttefikleri pılı pırtılarıyla birlikte Türkiye’den kapı dışarı etmeyi başarmıştı.”

“Bir avuç pejmürde kılıklı Türk, muzaffer müttefikleri kovalıyordu!”

“Mustafa Kemal bu yenilgi ve karamsarlığın karşısında bile soğuk kanlılığını ve metanetini kaybetmedi.”

“‘Sizler!’ diye haykırdı, ‘Sizler Türksünüz! Daha dün uyruğunuz ve köleniz olan bu Yunanlıların karşısında boyun mu eğeceksiniz? Buna inanmam! Birleşin ve hazırlanın; o zaman zafer bizim olacaktır!’”

“Fransız hükûmetinin bir temsilcisine oldukça küstah bir tavırla, ‘Suriye ve Arabistan’ı alabilirsiniz,’ diyordu, ‘ancak, Türkiye’den uzak durun. Biz her ulus gibi kendi sınırlarlarımızdan bir karış fazla istemiyoruz, ama bu sınırlardan bir karış azına da razı olmayız.’ Kollarını kavuşturmuş, bezginlikle kadere boyun eğmeye hazır bekleyen Türkleri sarsılmaz bir inatla yeniden direnişe doğru şahlandırdı.”

“Son hızla çalışmaya başladı. Olağanüstü bir konsantrasyon gücü, ayrıntıları son hızla kavrama ve istediği an onları anımsayıp yerinde kullanabilme yeteneği, temel olgular üzerine de berrak bir muhakemeye sahipti. Birlikte çalıştığı kimseler yorgunluktan tükeninceye değin, hiç dinlenmeden ve uyku uyumadan saatlerce durmaksızın çalışıyor, gene de yorulmuyordu.”

“Elindeki malzeme oldukça zayıf, ikinci sınıf niteliğindeydi: Savaş tutsaklığından dönmüş isteksiz askerler, eski top ve tüfekler, nakliye imkânları olarak da kağıt arabaları ve köylü

kadınları vardı. Bütün bunlardan birinci sınıf bir savaş gücü yaratmak zorundaydı. Bu olağanüstü güçlükler karşısında Mustafa Kemal’in gevşemesi, bir an için bile mümkün değildi.”

“Mustafa Kemal’in elindeki tek koz, kendi yeteneği ve kişiliğinden ibaretti.”

“Mustafa Kemal politikacıların fesatlığı yüzünden kasırga gibi patladı: Demokrasi çok kişinin, ama zihni karmaşık, aptal kişilerin yönetimiydi; tek sağlıklı hükümet, tarzı tek adamın mutlak hükümranlığıydı.”

“Şimdi geri çekilme emrini verirse, Türk topraklarını ve burada yaşayan kadın erkek Türk nüfusu, oraları yakıp yıkacak, tecavüz edecek olan millî düşmana bırakmış olacaktı.”

“Türkler gibi Yunanlılar da, kendilerini mutlak bir çılgınlığın coşkusuna kaptırmış bir hâlde süngüleri ellerinde, pervasız bir cesaretle birbirlerinin üstüne atıldılar. Bu saldırıda, tarafların hiçbirinde ahlâkî üstünlüğün izi bile yoktu: İki taraf da kalıtsal bir nefretin kiniyle dopdoluydu. Türkler vatanları uğruna savaşıyorlardı. Yunan ordusunun yarısı ise, yerel Rumlardan, yani vatan hainleri olarak idama mahkûm edilmiş Türk uyruklularından oluşmaktaydı.”

“Muharebe saati yaklaşırken, bir savaş bildirisi yayınladı: ‘Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz’dir. İleri!’”

“Bozguna uğramış silâhlı sürü, yerel Hristiyanlarla birlik olmuş, kimi zaman geri çekilişini ört bas etmek, daha çok kayıtsız bir öç alma duygusu ve yabanıl, yıkıcı nefretlin etkisiyle, önlerine çıkan bütün Türkleri, yaşlı, erkek, kadın, çocuk demeden öldürüyor, köyleri yakıyordu.”

“Ve Türkler, muzafferane, kıyıya ulaştılar.”

“Burası Yunan ordusunun gelmesinden önce gür ağaçlarla çayırların, şen ırmakların toprağıydı; üzüm ve incilerin yetiştiği ve mutlu köylerin bulunduğu bir bolluk toprağıydı. Artık her yerde dehşet egemendi; bir zamanlar köylerin olduğu yerlerde şimdi evlerin yapışkan külleri, bağlardaysa çocuklarla tecavüz edilmiş kadınların

bedenleri; Türk kadınlarının intikam ateşiyle öldürdüğü, birliğinden uzak düşmüş Yunan askerlerinin cesetler; yanıp kül olmuş cesetlerin dayanılmaz kokusu; meyve bahçelerinde gömülmeden kalmış ölümlerden yayılan pis kokular vardı.”

“Mustafa Kemal kendini derhâl bu işe verdi. Amansız bir coşkuyla, şafaktan gece geç vakitlere dek, çalışma odasının üstündeki bir odada, sadece birkaç saatlik uykuyla yetinip, emirler verip bildiriler hazırlıyordu.”

“Mustafa Kemal bir an dinlendi. Sonra omuzlarını silktili; Yunanlıların gitmesi gerekiyordu; artık Türkiye’de bir tane bile Hristiyan vatan haini kalmamalıydı; bu yol diğerleri kadar doğrudu; ölümler sorun yaratmazdı ve eğer İngilizler, Fransızlar ve Amerikalılar savaş gemilerinden olan biteni görebiliyorlarsa, güzel! Ne fark ederdi? Efendi kendisiydi. Artık onlar Türkiye’ye karışamazlardı.”

“‘Bu bir işaret.’ dedi, Mustafa Kemal, yangını göstererek; ‘Türkiye’nin vatan hainlerinden Hristiyanlardan ve yabancılardan temizlenişinin, Türkiye’nin Türklere ait oluşunun bir işareti.’”

“Mustafa Kemal galip gelmişti. Sakarya dönüm noktası olmuştu: İzmir gösterişli bir başarıydı. Bu ise, gerçek bir zaferdi. O’nun zaferiydi. O’nun cesareti, kararlılığı, hüneri ve muhakemesiyle, bu,

gıdadan, donanmadan yoksun, perişan ordu, Yunanlıları kovalamış, Britanya İmparatorluğu’na kendi koşullarını kabul ettirmiş ve tüm Avrupa’nın gözünü korkutmuştu. Artık içeride ve dışarıda, kendi koşullarını dikte edecekti.”

“Mustafa Kemal hayatıyetle dopdolu ve dipdiri, Türkiye’nin tek adamıydı. O, steplerde yaşayan Tatarların bir geri dönüşü, bir anakronizm, ilkel ve vahşi güce sahip biri, dünyaya gelmesi gerektiği çağdan çok geç doğmuş bir liderdir. Tüm Orta Asya’nın göçü sırasında doğmuş olsaydı, Bozkurt sancağı altında ve bir Bozkurt’un yüreği ve içgüdüleriyle Süleyman Şah’ın yanında at koşturuyor olurdu. Askerî dehası ve duyguların, bağlılık ve ahlâkî değerlerin zayıflatamadığı acımasız kararlılığıyla, ülkeleri fetheden, kentleri yakıp yıkan ve seferleri arasındaki dönenleri zevk ve safa alemleriyle dolduran vahşi akıncılarından bir Timurlenk veya Cengiz Han olabilirdi. Oysa O, ölü parçalarını budayıp, küçük ve yoksul bir tarım ülkesini indirgediği can çekişen bir imparatorluğun vârisi olarak doğmuştu.”

“Büyüklüğü, bilgisine ve imkânlarının farkında olmasında yatıyordu. Her şeyden çok, o büyük inancında -bu halkın muhteşem geleceğine olan inancında- büyüktü.”

Son söz: “Ne mutlu ki, Türküm!” diyenler, artık birleşin ve hazırlanın!...

ŞEHİTLER ÖLMEZ !

KÜRDLER ATEŞLE OYNUYOR

■ Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Kürd terör örgütünün elebaşı ve Kürd halkının önderi(!) Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan **memlekete** gelişiyle bocalama ve dağılma sürecine giren bölücü Kürd hareketi, 1 Haziran 2004 tarihinden itibaren başlattığı silahlı eylemlerine devam ediyor.

1 Haziran 2004 tarihinden, bu yazının kaleme alındığı 20 Eylül 2005 tarihine kadar geçen süre içerisinde 60 askerimiz şehit düştü. Dağılma sürecine girmiş bir örgütün eski gücünü geri kazanması zordur fakat imkansız değildir. Kürdleri, zoru başardıkları için alkışlayan Batılılar ve Batılılık delisi sömürge aydınları şöyle dursun! Bu olanlar nasıl oldu, gelin biz bunun üzerinde biraz düşünelim.

1999'da İmralı yargılamaları başladığında, biz de dahil herkes silahlı Kürd terörünün bittiğine hemfikiridik. Türkçülerin görüp diğerlerinin göremediği ise, sivilleşme eğilimi vasıtasıyla başta büyük şehirler olmak üzere Türkiye'nin pek çok yerinde Kürd yayılmacılığının artacağı gerçeğiydi. İdeolojik terörün yerini sivil itaatsizlik ve Marksist-Leninist maskeden arınmış aleni kürdcülüğün alacağını göremeyen siyasi, idari ve askeri otorite mercileri; **"Bu zamana kadar Öcalan'ı hep başkaları kullandı, şimdi biraz da biz kullanalım"** stratejik hatasını işleyerek fitili sökülmiş dinamite yeni fitil yerleştirdiler.

Stratejik öngörü yoksunluğunun bedeli daima ağır olmuştur. Türk milleti, maalesef bu bedeli ödemeye mahkum edilmiştir. Başta kahraman ordumuzun neferleri olmak üzere bütün Türklerin, en az zayıyla bunu atlatması hepimizin dileğidir. Türk milleti için, ülkemiz için, mukaddes bayrağımız için kan vergisi-can vergisi ödemeye hep hazırдық, yine de hazırız. Kendi hatalarının bedelini bize ödetenlerden ise hesap soracağımız gün yakındır. İddianın doğruluğunu bilmiyorum fakat söylendiği gibi, Abdullah Öcalan asılmamak şartıyla **memlekete** getirildiyse, bu pazarlığı yapanlar **Türk Adaleti** ile er ya da geç karşı karşıya geleceklerdir. Dünyaya

saklanabilecekleri kadar büyük değil.

Öcalan'ın yakalanması nasıl ki Kürdler için bir psikolojik yıkım olmuşsa, daha fenası Öcalan'ın asılmaması sebebiyle Türk milletinde oluşmuştur. Terörle mücadele döneminin şartları içerisinde kazanılan özgüven, yerini hiç kimseye ve devlet mekanizmasının hiçbir kurumuna güvenmemeye dönüştürülmüştür. Türk milletini kendi devletine düşman hale getirmek amaçlı yapılan psikolojik hareket etkisini göstermiştir. Oluşan prestij kaybından en az etkilenen kurum Türk Ordusu olurken, en büyük hasarı Mit ve siyasi partiler almıştır. Öcalan'ın asıl(a)maması Kürdlere moral verirken, Türklerin moralini çökertmiştir.

Avrupa Birliği'nin dümen suyuna girmiş siyasi, idari ve kısmen askeri otorite mercileri Abdullah Öcalan'ı as(a)mayarak, affedilmez ve geri dönüşü imkansız bir hata işlemişlerdir. Öcalan'ı asmak, sadece yaraların sarılmasını değil, Kürd bölücülüğünün bir elli yıl daha etkisiz kalmasını sağlayacaktı. Şöyle ki: Abdullah Öcalan ve çetesi, dağa çıktıkları 1979 yılından ve eyleme geçtikleri 1984 yılından itibaren kelleyi koltuğa aldıklarının bilincindeydiler. Ölmek ve öldürmek için dağa çıkmışlardı. Örgüt şefleri, devlet tarafından ele geçirildikleri takdirde idam edileceklerini bile bile bu yola girmişlerdi. 1999 yılında Abdullah Öcalan yakalandığında, **eğer iddia edilen pazarlıktan haberdar değilse**, %99 oranla id'am edileceğini biliyordu. Hak ettiği ceza infaz edildikten sonra belki örgütü ve sevenleri intikam yeminleri edeceklerdi, belki seri sabotaj ve saldırılara geçeceklerdi. Fakat büyük bir kesinlikle biliyoruz ki, bu tepki saman alevi gibi kısa sürecekti.

Tarih boyu defalarca görüldüğü ve bilindiği gibi, örgütlü yapıların çökmesi dış tesirden ziyade iç tesirlere bağlı olarak gelişir. **Örgütlü yapıların içte üç büyük düşmanı vardır: Kadroların namussuzluğu, Para ve güce tamah, Şefin ölmesiyle oluşan post kavgası...** Bu üç tesir, en idealist teşkilatları bile kemirerek tüketmeye muktedirdir. Koskoca Osmanlı İmparatorluğu

bile, özünde bu üç tesir sebebiyle yıkılmıştır. Kürd terör örgütünü un ufak etmeye yeter de artardı bile... PKK özelinde meseleye baktığımızda ise şunları rahatlıkla söyleyebiliriz: PKK içerisindeki bilinen ilk kopma hareketi Abdullah Öcalan'ın devrim nikahlı eşi Kesire ve ekibinin ayrılması olayıdır. Kesire ve yandaşların fđn dışarıya yansıyan kopma gerekçeleri başta Öcalan olmak üzere kadroların namussuzluğu idi. Bu olayda büyük çaplı dağılma yaşanmamasının tek sebebi, örgütün Avrupa teşkilatının Kesire'yi destekler görünüşü ve sonra kallesizlik etmesindendir ki, namussuzluk kapsamı içerisinde değerlendirmekte fayda var. Abdullah Öcalan'ın emriyle gerçekleştirilen örgüt içi infazlarda, namussuzlukla para ve güce tamahın büyük rol oynadığı, ilgili istihbarat raporları ve ele geçirilen dokümanlarla sabittir. Örgüt içerisinde şu an için görülen son kopma hareketi, başını Osman Öcalan'ın çektiği grubun ayrılmasıdır. Abdullah Öcalan'ın örgütü bilfiil yönettiği dönemde, pek çok kez disiplinsizlik gösteren ve bu sebeple devrim mahkemesinde yargılanan Osman Öcalan, ağabeyi Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte zamansız bir şekilde post kavgasına girmiş, Apo hayattayken bu girişimde bulunduğu için kendisine bağlı birlikler dışında kimseye etki edememiştir. Osman Öcalan parayı ve gücü, saltanatı istiyordu fakat vakitsiz öten horozun akıbetiyle karşılaştı. Türkiye Cumhuriyeti'ni yönetenlerin stratejik hataları, bu noktada kendini daha ağır bir şekilde göstermektedir. Öcalan'ı İmralı'da tutarak örgütü parçalayıp dağıtabileceklerini sandılar fakat Kürdler bu basit numarayı tabii ki yutmadılar.

Abdullah Öcalan, İmralı yargılamaları sonrasında tez elden idam edilseydi, Osman Öcalan doğal varis olduğu iddiasıyla örgütün başına geçmek isteyecekti. Dosyası kabarık olduğu için örgütün ileri gelenleri buna karşı çıkacaktı. Buna rağmen alt kadrolar Osman'ın doğal varisliğini kabul noktasında yer alacaklardı. PKK'nın namussuzları toplu halde para ve güç için kapışacak, Öcalan'ın postu için birbirlerine gireceklerdi. O dönemin şartları dikkatle incelendiğinde, kanlı bir post kavgasının ardından Osman Öcalan'ın örgütün başına geçeceği kesin gibiydi. Gerek PKK'dan ele geçirilen evrakların içeriği, gerekse istihbarat raporları; Osman Öcalan'ın örgütü yönetebilecek kapasiteden yoksun olduğunu söylemekteydi.! Osman

Öcalan'ın Kürdlerin lideri olması; kadrolardaki moral bozukluğu ve Türk Ordusu'nun savaş gücünün yüksekliğiyle birlikte değerlendirildiğinde, silahlı ve siyasi Kürd faaliyetlerini belirli bir takvim kapsamında tamamen tüketecekti. Disiplin bittiğinde her şey biter, Kürdcülük bu sayede bitirilebilirdi. Devletlü aklı evvellerimiz, Avrupa Birliği'nin hatırına idam kararını meclisten geçirmeyerek ve sonrasında idam cezasını kaldırarak, komadaki hastayı diriltmişlerdir.

1 Haziran 2004 tarihinde PKK'nın silahlı eylemlerine tekrar başladığını söylemiştik. Avrupa Birliği'nin baskıları ve devleti yönetme erkini eline geçirmiş olan işbirlikçi Ampul iktidarının gaflet-dalalet-hıyanet eksenindeki politikaları, bölücü Kürd terörünün tırmanmasını sağlamıştır.

Bunun hızlanmasında en büyük pay Ampul iktidarına aittir. Yargıtay 9. Dairesine hukuk dışı baskılar uygulatılarak Leyla Zana ve saz arkadaşlarının Ulucanlar Cezaevinden tahliye edilmeleri PKK'ya izlediği yolun doğruluğu yönünde cesaret vermiştir. Çünkü tarih 9 Haziran 2004'tür. Adalet Bakanı: "ne yapalım kardeşim, AB böyle istiyor" açıklamasında bulunurken, aynı gün Television of Recep Tayyip (TRT) Kürdçe yayına başlıyordu. Korkut Eken komutanımız Ayaş'ta çile doldururken, Zana ve ekibi terör örgütü sempatizanlarınca güllerle, çiçeklerle karşılanıyordu. Taşlar bağlanıyor, itler serbest bırakılıyor demiştik o günlerde...

1999 ile 2004 yılları arasındaki dönemde de Kürdcülük faaliyetleri hız kesmeden devam etti, ne de olsa Öcalan hayattaydı. Bocalama devresini bu sayede atlatmayı başardılar. Siyasi partilerin genel seçimlere girebilmesi için gerekli olan Türkiye genelinde örgütlenme şartı sebebiyle malum yerlerdeki Kürdler, başta büyük şehirler olmak üzere Türkiye'nin her yanına dağıldılar. Gittikleri yerlerde kayıt dışı ekonominin bütün sektörlerine el atarak zenginleştirdiler. Devlete ödemedikleri vergiyi, PKK'ya ve DEHAP'a ödediler. Fuhuş, gasp, kapkaç ve uyuşturucu gibi suçların artışı dikkate alındığında PKK ve DEHAP'a ödenen paranın meblağını tahmin etmek hiç de zor olmasa gerek... "Fakir ve gariban kürd", "acıların çocuğu" e!debiyatını artık kimse yemiyor. Kürd düğünlerinde havaya saçılan paraları, kutlama için sıkılan mermileri de

görüyoruz. Başbakanlıktaki bir bürokratin Türkleri kast ederek; “80 yıldır siz yönettiniz, şimdi sıra bizde” dediğini gazetelerde okuduk. Bir süre önce görevden alınan İzmir Valisi Yusuf Ziya Göksu’nun işadamı kılıklı Halis Toprak ile telefonda kürdce konuştuğunu hatırlamakta fayda var. Avrupa’lı serserilerin Türkiye’ye her gelişlerinde yol-üstü Ankara’ya uğradıktan sonra soluğu Diyarbakır’da aldıkları gerçeği gözden uzak tutulmamalıdır. Nevruz’da Diyarbakır, İçel ve diğer illerdeki olaylarda kılını bile kıpırdatmayan Recep Tayyip Erdoğan’ın Diyarbakır’da içine düştüğü komiklik durumu ise bir an olsun akıldan çıkarmamak gerekir. **Başvekil 4000 tane polisle Diyarbakır’a gitti ve 500 kişiye “Kürd sorununu tanıyorum, demokratik isteklerinizi karşılayacağım” dedi. Adamlar seni tanımıyor ki, sen onları tanısan kaç yazar!** Nevruz’da on binlerce kişinin toplandığı meydana 500 kişiye konuşma yapmak da Tayyip’in aklını başına getirmediyse hiçbir şey getiremez.

1999 ile 2004 arasındaki dönem, Türk devletinin zayıflatılması ve Kürdlerin güçlendirilmesi ekseninde incelendiğinde bizim için oldukça sıkıntılı bir devre olmakla birlikte, Türk milletine meselenin ciddiyetini alenen gösterdiği için bu dönemi dikkatle tahlil etmekte fayda var. Şehirlerimizdeki kürd yayılcılığının artmasıyla ve gelen kürdlerin bütün yasadışı işlerde boy göstermeleriyle birlikte, halkımız terör tehlikesi ile değil kürd tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını fark etmiştir. Terörle mücadele dönemi içerisinde ülke bütünlüğü göz önüne alınarak geliştirilen bazı propaganda metotlarının eskidiği ve Kürdlerden ziyade Türklere etki ettiği de bu süre içerisinde anlaşılmıştır. Tarihin 100-150 yıl gibi kısa süreli !bir evresinde bir kısım Türklerin kürd aşiretlerine sığınmak durumunda kalarak kürdleşmeleri gerçeği tahrif edilmek suretiyle geliştirilen “Kürdler aslında dağ Türkleridir”, “Kız almışız-kız vermişiz, etle tırnak gibi olmuşuz”, “Dağda yürürken kart-kurt sesi çıkıyormuş, ondan Kürd denmiş” türünden uydurma psikolojik malzemelere Türk milleti artık itibar etmemektedir.

Güvenlik güçlerimiz, terörle mücadele döneminde üzerlerine düşen görevi yerine getirmiştir. Fakat sivil otorite, açıkça görülmektedir ki, bütün işi eline yüzüne

buluşturmuştur. Diyarbakır’ın bugün içine düştüğü perişan durum hepimizin malumudur. Oysa Diyarbakır, kaldırılan Olağanüstü Hal Bölge Valiliği’nin yönetim merkeziydi. Olağanüstü Hal döneminde bölgede çalışan siviller görevlerini yerine getirmemişler-dir. Olağanüstü Halin kaldırılmasıyla birlikte, itinayla saklanmış kürdçü faaliyetler gün yüzüne çıkmıştır. Avrupa Birliği’nin sağladığı fonlarla beslenen kürdçü dernek ve kuruluşlar, sivil itaatsizliğin başlatılıp geliştirilmesinde öncü rol oynamaktadır. Terörle mücadele yasasının işlemez hale getirilmesi sayesinde takipten ve baskıdan uzak şekilde çalışan terör örgütünün yasal uzantıları, diledikleri gibi at koşturabilmiş-lerdir. Tahliye edilen Leyla Zana ve diğerleri, Fransız Le Figaro gazetesine verdikleri ilanla, demokratik haklar adı altında gerçekleştirdikleri bölücü faaliyetlerinde pürüz oluşturan noktaların kalkması amacıyla Avrupa’nın Türkiye’ye baskı yapmasını istemişlerdir. Edelman kaynaklı

Yugoslavyalaştırma projesi ile Ampul kaynaklı Türkiyelilik, iki paralel kol halinde üstümüze doğru gelirken, safların netleşmesi, Türk olanla Türk olmayanın ayırtına tam vakıf olunması gerekiyor. Irak’ın kuzeyinde, Türkiye ve ABD’nin desteğiyle güçlenen Barzani-Talabani ikilisi bölgenin Türk dokusunu yok etmeye yemin etmişken, Kandil Dağı ve diğer bölgelerdeki PKK kamplarına göz yummaktadırlar. Son ulaşan bilgi-lere göre, Talabani güçlerine bağlı Süleymaniye şehrinin bir kasabası PKK’nın yerleşimine açılmıştır. Türkmen’e sırtını çevirirken Talaba-ni’yi Cumhurbaşkanlığı makamına oturtan T.C Dışişleri Bakanlığı, karga beslemeye devam etsin. Ne de olsa oyulan kendi gözleri değil, Türk’ün gözü...

Geçtiğimiz haftalarda Güney ve Doğu Anadolu bölgelerine düzenlenen resmi geziler, önemli adımların atılacağına bir işareti olarak umut vericidir. Genel Kurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarımızın önemli mesajlar verdikleri bu ziyaretler, basın-yayın organlarında Gamze Özçelik’in pornosu ve Hülya Avşar’ın boşanması arasına sıkışıp kaldı. Demek ki birileri, komutanların konuşmasından ciddi rahatsızlık duyuyor. Kürdler bizi kışkırtıyor ve ateşle oynuyorlar. Hesap günü geldiğinde hiçbir yer onlar için emniyetli olmayacak.

Tanrı Türk’ü Korusun

Emir Timur (08 Nisan 1330 - 18 Şubat 1405)

www.turkyigitleri.com

Türk dünyasının en büyük hükümdarlarından ve tarihin en büyük cihangirlerinden olan Timur Han, 8 Nisan 1330'da Keş yakınında, Şehrisebz'de doğdu. Babası Barlas Aşireti reislerinden Emir Turgaya, annesi ise Tigin Hatun'dur. Babasının ölümünden sonra başgösteren anarşi üzerine yönetimi eline alan Timur, arasının açıldığı Maveräünnehir hakimi Emir Hüseyin'in 1370'te ölümünün ardından; bölgeye tek başına hakim oldu. Yüksek bir askeri kabiliyete sahip olan Timur Han, kısa sürede İran, Azerbaycan, Irak-ı Acem ve Irak-ı Arab'ı ele geçirdi ve Harezm'i kendisine bağladı. 1389'a

kadar yaptığı beş seferle Uygurları emri altına aldı. Altınordu'yu yenerek, İdil Irmağı (Volga)'nın doğusuna kadar hakimiyetini genişletti.

Timur, 1399'da Kuzey Hindistan'ı ele geçirdi. 1402'de Suriye'yi de zapteden Timur, 1402'deki Çubuk Savaşı'nda Osmanlı ordusunu yenince, Osmanlı ülkesinin de önemli bir bölümünü hakimiyeti altına aldı. Bu savaşın en büyük etkisi, Yıldırım Bayezid gibi bir Osmanlı sultanının vefatı ve Osmanlı ülkesinin 11 yıldan fazla sürecek 'Fetret Devri'ni yaşaması oldu. Daha sonra 200 bin kişilik ordusuyla Çin seferine çıkan Timur Han, bu sefere giderken 18 Şubat 1405'te Siriderya yakınındaki Otrar şehrinde vefat etti.

İlim adamlarına sahip çıkan Timur, hakim olduğu yerlerde çok sayıda medrese ve kütüphane yaptırarak, bilhassa Semerkant'ı imar etti.,göçebe Türkleri de yerleşik hale getirdi. Tüzükat-i Timur adıyla kanunlar çıkaran Timur Han, kendi tarihini de kendisi yazdı. Türklük düşüncelerini, "**Biz ki, Müluk-ı Turan, Emir-i Türkistanız**", "Biz ki Türk oğlu Türküz" ve "**Biz ki, milletlerin en kadimi ve en ulusu Türkün başbuğuyuz**" ifadeleriyle dile getiren Timur Han, devlet fikrini de şöyle açıklıyor: "**Tecrübe bana gösterdi ki, din ve yasalar üzerine kurulmayan bir devlet, uzun zaman yaşayamaz. Böyle devlet, çırlıçplak olup, kendisini gören herkese karşı gözlerini yere dikmiş ve herkesin yanında saygı ve değerini yitirmiş adama benzer. Bu durumda böyle devlet, tavanı, kapısı, avlu duvarları olmayan ve her önüne gelenin içine daldığı eve benzetilebilir. Bunun içindir ki, ben devletimin çatısını İslamiyet üzerine kurdum. Devletimi idare için yasalar düzenledim. Bu yasalar uygulandığı sürece onlara aykırı hareket etmekten sakındım**

Türkçü Turancılar

www.turkcuturencilar.com

Türkçü Turancı Fikir Otağı (Forum)

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen Türk İstiklalini Türk Cumhuriyetini ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegane temeli budur. Bu temel senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün istiklal ve cumhuriyetini müdafaa mecburiyetine düşersen vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkan ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkan ve şerait çok namüsaıt bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere memleketin dahilinde iktidara sahip olanlar gaflet ve delalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr-u zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı!

İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk İstiklal ve Cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Mustafa Kemal ATATÜRK

